John Harricharan

GüçDuruşu

PowerPause

GüçDuruşu

PowerPause

"Hayatta sadece üç sorunumuz var: Para, sağlık ve ilişkiler...
Ve şimdi tam 3 dakika ve 3 adımda sorunlarınızı çözerek
başarıyla mutluluğu yakalayacaksınız.
Gelin hemen başlayalım..."

DHARMA®

2. BASKI

Güç Duruşu

John Harricharan

John Harricharan, Seçkin bir iş adamı, konuşmacı ve ödüllü bir yazar olan Harricharan, hem doğu hem de batı kültürlerini bir arada yaşayarak büyümüştür. Güney Amerika'da, çoğunluğu Doğu Hindistanlı olan Guyana'da doğmuş ve sonradan Amerikan vatandaşlığına geçmiştir. Profesyonel bir altyapının yanı sıra ender rastlanır duyarlılığı ve etkileyici bir konuşmacı olması kendisine hak ettiği saygı ve övgüyü kazandırmıştır. Başarının yanı sıra başarısızlığı da deneyimlemiştir. Bunlara neden olan olayları, kayıp ve üzüntü hikâyeleri olarak anlatmaktansa, cesaret, dayanıklılık ve insan ruhunun yüceliğini anlatan hikâyeler olarak kitaplarına ve seminerlerine dâhil etmiştir. Deepak Chopra, Elisabeth Kubler-Ross gibi ünlü konuşmacılarla birlikte seminerler vermiştir. Verdiği dönüşüm mesajları, kendi kişisel gelişim deneyimlerine dayanmaktadır.

Güç Duruşu'nun üç ezeli prensibini uygulamanın önemini bana sürekli olarak hatırlatan çocuklarım Malika Elizabeth ve Jonathan Nian'a ithaf edilmiştir.

Teşekkürler

Bu çalışmayı bütünüyle dünyaya sunmam için beni yüreklendiren herkese çok teşekkürler. Onların fikirleri ve destekleri olmasaydı bu metni asla bir araya getiremeyebilirdim.

Özel teşekkürlerim Anita Bergen içindir. Bu projeye olan inancını hiçbir zaman yitirmedi ve zamanında tamamlanması için çok yoğun bir şekilde çalıştı. Onun kadar, kendini işine adamış ve azimli birine çok nadir rastlamışımdır.

Arkadaşım, Robert "Butch" James, Güç Duruşu'nun ilk kopyasının yayımlanmasına olanak sağlamıştır. Bunun yayımlanması ve dağıtılmasını ilk öneren kişi kendisidir.

Ve yol boyunca fikir paylaşımında bulunduğum bütün arkadaşlarım, sizlere minnettarım. Ne zaman ne de mekân sınırı tanıyan dostluğumuz ve iletişimimiz sayesindedir ki sizlerle ve okurlarla buluşabiliyorum bu sayfalarda.

Giriş

Çok özel bir kitap okumak üzeresiniz. Özel oluşu, hayatınızı önemli ölçüde değiştirme potansiyeline sahip olmasındandır. Demek istediğim şu ki, eğer burada bahsedilen prensipleri uygulamaya koyarsanız, gerçekten işinize yarayacaktır ve siz uyguladıkça, hayatınız değişecektir.

Bu bilgiler, bu şekle bir çırpıda gelmediler. Tüm bunlar beni,"Başarının Sırları"na götüren özel bir vahiy değildi. Bunları bir araya getirmek için ansızın bir yerlerden ilham da almadım. Aksine, bu çalışma dünyanın en başarılı kişileriyle, onyıllar boyunca yapılan araştırmaların ve diyalogların ve söz konusu prensiplerin daha işe yarar hale gelmesi için sürekli test edilip uyarlanmasının bir sonucudur.

Hayatım her zaman kolay olmadı. Çok zevkli anların ardından gelen aşırı derecede umutsuzluk dönemlerim oldu. Parasal açıdan çok parlak zamanlarımın ardından çok moral bozucu finansal krizlerim oldu.

Taksitlerini ödeyemediğim için arabama el koyulmasının, evime haciz gelmesinin, karımın henüz 30'larında-

ken ölmesinin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bilirim. Anne, baba ve kardeşlerin ve bazı yakın arkadaşların, kazalar veya ölümcül hastalıklar sonucu ölmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunların hepsini gerçekten çok iyi biliyorum.

Ödül alan kitaplar yazmayı ve bunların, bir sürü insanın hayatını değiştirdiğini görmenin de nasıl bir his olduğunu biliyorum. Büyük Britanya'nın Prens Philip'i ve Dalai Lama ile aynı kitapta yer almanın; diğer kitaplarda bahsedilme nin, dergi ve gazetelerde alıntılanmanın ne muhteşem bir his olduğunu anlatabilirim size. Çok büyük zıtlıklar insanı dengeye götürür.

Hayatımda görünen aşırılıklar -muhteşem yükselişler ve kötü düşüşler- sayesinde, hayatı daha dengeli kılacak, aşırılıkları törpüleyecek ve daha fazla kişisel başarı ve mutluluk yaratacak basit bir formül arzulama noktasına gelmiştim.

Arayışım esnasında, hepimizin okuduğu kitaplardan, servet yaratma, başarılı olma, yeniden sağlık kazanma veya bu konuların birleşiminden oluşan kitapların birçoğunu okumuştum. Fakat hiçbirinde yalınlık bulamamıştım. Hayatın iniş ve çıkışlarını deneyimledikten sonra hayal kırıklığına uğradım.

Hiçbir yerde, zenginlik, sağlık ve ilişkilerle ilgili arzu etmiş olduklarıma sahip olmamı sağlayacak, sade ve uygulaması kolay adımlar içeren bir rehber bulamadım. En sonunda, hayatın taşlı yollarındaki benim gibi gezginlere yardımcı olabilmek amacıyla şuan okuduğunuz kitabı yazdım.

Eminim, siz de kendinize göre zorluklar yaşamışsınızdır. Siz de ıssız bir köşede oturup, yanağınızdan yaşlar süzülür-

ken hayatın yaşamaya değer olup olmadığını sorgulamış olabilirsiniz. Belki de kredi borçları veya araba taksitleri için gerekli olan paranın nereden gelebileceğini düşünmüşsünüzdür. Veya belki de evliliğinizin yürüyüp yürümeyeceğini ya da hayallerinizdeki kişiyle bir gün tanışıp tanışamayacağınızı merak etmişsinizdir.

Sorunlarınızın ne olduğu önemli değildir. Önemli olan onlara olan bakış açınız, onlar hakkında ne düşündüğünüz ve kendinize dair inançlarınızdır. Okumak üzere olduğunuz bilgiler hayatınızı harika bir maceraya dönüştürme potansiyeline sahiptir.

Bu, yeni bir bilgi değildir. Çok eski zamanlardan beri şu veya bu biçimde var olmuştur. Yeni olan şey, burada yalın ve kolay anlaşılır şekilde sunulmuş olmasıdır. Bu bilgi, hayatına gerçekten başarı ve anlam kazandırmak için yanıp tutuşan herkes içindir.

Bu kitabı hikâye biçiminde yazdım ve bunu kasıtlı olarak yaptım. İnsanlar, sıkıcı ve yavan kullanım kılavuzu tarzı kitaplardan ziyade, hikâyeleri seviyorlar ve bu hikayelerden meseleyi çok daha çabuk kavrayıp öğreniyorlar. Bu kitap kolay okunan bir metin içermektedir. Birçok bölümün altını çizerek, sık sık tekrar dönüp okumak isteyebilirsiniz.

Lütfen açık fikirlilikle okuyunuz. Burada bahsedilen üç ana prensip çok dikkat gerektirmeyecek kadar basit görünebilir, fakat bu sizi aldatmasın. En derin gerçeklerden bazıları en basit olanlardır. Aklıma Albert Einstein'ın şuna benzer bir sözü geldi: "Her şey mümkün olduğunca sade olmalı, fakat basitleştirilmemelidir." Bu kitap da olabildiğince sadedir.

Bu üç adım gerçekten işe yarıyor mu? Durun şöyle söyleyeyim: İşe yaramadığını hiç görmedim. Ama işe yaraması için üzerinde çalışmanız gerekiyor. Şimdiye kadar bunu düzenli olarak uygulayıp da esaslı bir şekilde yarar görmemiş kimseyle karşılaşmadım. Eğer karşılaşırsam, bu kesinlikle göze batacak bir durum olur.

Peki, bu sizde işe yarar mı? Kim olduğunuz önemli değil, eğer dürüst bir şekilde denerseniz işe yarayacaktır. Üniversite profesörleri, doktorlar, avukatlar, işletme müdürleri, girişimciler, kamyon şoförleri, öğrenciler, memurlar, sekreterler, web uzmanları, evli çiftler ve bekâr lar gibi hayatın her kesiminden, her türlü insan üzerinde işe yaradığını gördüm.

Bu yazılanları tekrar tekrar okuyun. Ne kadar çok okursanız o kadar çok faydalanırsınız. Okurken yargılamayın, bu gelişiminizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz. Açık fikirlilikle okuyun ve bırakın kendi öz benliğiniz size sorular sorsun.

Haydi hep birlikte harika bir maceraya çıkalım. Yolun sonunda hayatın bizim tarafımızı tuttuğunu anlayacaksınız. Başarı ve gerçek mutluluk kolayca uzanıp almamız için bizi bekliyor.

1

Sert bir sonbahar akşamıydı. Konuşmacı bitiş konuşmasını yaparken dinleyiciler büyülenmiş bir halde yerlerinde oturuyorlardı. Adeta balıkçılar gibi, büyük bir dikkatle ağlarını atmışlardı. İleride kullanmak üzere her bir görüşü ve kavramı yakalamak niyetiyle, onun bilgeliğini kâğıt üzerine geçiriyor, günü geldiğinde kullanılacak bir servet gibi biriktiriyorlardı. Mest olmuş bir şekilde saatlerdir dinliyorlardı ve konuşmacının sesinin dışında çıt çıkmıyordu.

Ülkenin her yerinden, erkeği, kadını, genci, yaşlısı, zayıfı, güçlüsü birçok insan, hayatlarının yönünü değiştirecek bir sır, bir kurtuluş yolu bulmak için buraya toplanmıştı. Ve şimdi kapanışa çok az kalmıştı.

Konuşmacı bir an durdu, yarısı dolu olan bardaktan bir yudum su içti. Bardağı yerine geri koyarken gözlerimin içine bakıyormuşçasına, "Teşekkür ederim arkadaşlar, geldiğiniz için gerçekten teşekkür ederim" dedi. Coşkulu kalabalıktan anında bir alkış tufanı koptu fakat konuşmacının elini kaldırmasıyla ortalık tekrar sessizleşti.

"Bugün hem bir son, hem de bir başlangıçtır. Bugün, dertlerinizin ve mücadelelerinizin sonu olabilir; bugün, güzel, neşe içinde zengin bir hayatın, huzurun ve bolluğun başlangıcı da olabilir. Ancak harekete geçmelisiniz. Bu fikirleri alın ve kullanın. İşinize yaramalarını sağlayın. Sizinle paylaştığım bu üç prensibi uygulayın. Denge merkezinizi bulun, göreceksiniz ki dökmüş olduğunuz gözyaşları ve çektiğiniz sıkıntılar sizi başarının doruklarına, mutluluğa ve kendinizi gerçekleştirme yoluna götürecektir."

Mikrofonu yerine koydu, gülümsedi ve kürsüden ayrıldı. Moderatörün, "John, kitaplarınızı imzalamaktan mutluluk duyacaktır. Saat her ne kadar geç olsa da son kitabı imzalayana kadar kalmak için söz verdi. Kendisi, salonun arkasındaki mavi masada olacak" demesiyle alkış, kulakları sağır edecek kadar yükseldi.

Yoğun bir gündü ve ben oldukça yorgundum. Bu konferansa katılabilmek için neredeyse kalan son paramı da harcamış ve bayağı bir yol gelmiştim oysa şimdi sona ermişti. Konuşmacının vermiş olduğu mesajlar bende yeni umutlar ve heyecanlar yaratmıştı. Ona, burada bulunmaktan dolayı ne kadar minnettar olduğumu söylemeyi o kadar çok istiyordum ki. Bizimle bu tanrı vergisi bilgeliği paylaşmış olduğu için kendisine bizzat teşekkür etmek istiyordum.

Fakat imza masasının etrafında şimdiden oluşan uzun kuyruğa şöyle bir bakınca, satın almış olduğum iki kitabını imzalatacak olmanın bile benim için bir şans olduğunu düşündüm. Onunla en azından iki üç dakika geçirebilmenin yollarını aramak üzere kararlı bir şekilde sıraya girdim ve beklemeye razı oldum.

Vaktiyle şöyle bir söz duyduğumu hatırlıyorum: "Eğer bir niyet varsa, bir çıkış yolu da mutlaka vardır." Bir anda düşündüm ki, eğer sıranın en sonunda olursam, benimle fazladan birkaç dakika daha konuşabilir ve hatta sunumu nu yapmış olduğu o üç prensipten biraz daha detaylı bir şekilde bahsedebilirdi. Sessizce sıradaki yerimi terk ettim ve kalabalık yavaş yavaş dağılırken ben de sıranın en sonundaki yerimi aldım. Şansım yüzüme gülmüş olacak ki sıra daha hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı.

Arkadaşlarım bana Bill derler. 30'lu yaşlarımın sonundayım ve Ortabatı Amerika'da bulunan bir eyalette, ufak bir kasabada yaşamaktayım. Yaklaşık bir ay önce, New City'de düzenlenecek olan bir konferanstan bahseden bir broşür geçti elime. Konferansı verecek olan kişi, engin bilgi ve iç görü sahibi olarak tanınan, genel olarak kendi deneyimlerinden bahseden ve gerçekten de hayatın en zorlu sınavlarını geçebilmiş olan biriydi. Her ne kadar para ve zaman sıkıntısı yaşıyor olsam da söyleyeceklerini dinlemeye anında karar vermiştim. Komşularımdan biri olan Tom, geçenlerde onun seminerlerinden birine katılmıştı. O günden beri, bu olayın hayatındaki etkisini anlatmakla bitiremedi.

Sadece Tom'un anlatmış olmasından değil, ben de onun hayatındaki gözle görülür değişiklikleri fark ediyordum. Uzun süredir o kadar büyük bir stres altındaydı ki, bir gün onu götürüp Massachusetts Farm Akıl Hastanesi'ne kapatacaklarını düşünüyordum. Fakat şu an hayatında bir mucize olmuş gibiydi. Onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar rahat ve mutlu olduğunu görüyordum. Bu önemli seminere katılmam için ne fedakârlık gerekiyorsa yapmam gerektiğini şiddetle tavsiye etti. Üç prensipten

ve bunların insanın hayatını nasıl değiştirebileceğinden bahsetti. Fakat bu prensiplerin ne oldukları hakkında bilgi vermesi için sıkıştırdığımda "Çok basitler, ama anlatması kolay değil sevgili Billy, kendin gidip öğrenmelisin" dedi gülümseyerek.

Yani, hayatları değiştiren bu seminere katılmaya karar verdiğimde, bir eş, iki küçük çocuk ve ihmal edilmeye mahkûm gibi görünen bir iş yüzünden yaşadığım stres vardı hayatımda. Şimdi ise sıranın en sonunda, benim için ayrılmış olan yerde duruyor, bu özel ve sıra dışı şahıstan birkaç kelime duymak için bekliyordum. Tom'un bahsettiklerinden çok daha fazlasını bulmuştum bu seminerde ve artık biliyordum ki hayatım asla aynı olmayacaktı.

Sıra artık daha da ilerlemişti ve ben geriye kalan üç kişiden en sonuncusuydum. Dürüst tavırları ve verdiği mesajların samimiyeti, dinleyicisi ile arasında tuhaf bir bağ yaratmıştı fakat yine de sıram yaklaştıkça kendimi heyecanlı ve tedirgin hissetmeye başlamıştım. Gözlerini kaldırıp bana gülümsediğinde kafasının etrafında gördüğüm şey, belli belirsiz bir parıltı mıydı yoksa bu benim hayal gücüm müydü?

Oldukça çekingen bir tavırla "Merhaba efendim" dedim,"Adım Bill. Bu akşam bizimle bu değerli ve faydalı bilgileri paylaştığınız için size teşekkür etmek istiyorum."

"Otur Bill, ve lütfen bana John de" dedi. Öyle görünüyor ki sıranın en sonundasın, bu yüzden acele etmemize gerek yok diye düşünüyorum. Karın ve iki çocuğun nasıllar?"

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. "Ailemi nereden biliyorsunuz? Biz sizinle daha önce tanışmamıştık... Bunu biliyor olamazsınız!"

"Biliyor olamaz mıyım Bill? Düşündüğümüzden daha çok şey biliyoruz. Sadece bildiğimiz her şeyi hatırlayamıyoruz."

Tam olarak nasıl karşılık vereceğimi bilemeden elimdeki kitapları uzattım ve o, şu kelimeleri yazıp altına imzasını atarken ben de oturdum:

"Bir öğrencinin hayatını, bir diğerine borçlu olmasına dair, Bill'e..."

Kendisine teşekkür ettim, fakat onun bu ilginç sözleri merakımı doruğa çıkardı ve pat diye "Seminer esnasında zaman zaman bana bakıyorsunuz gibi hissettim efendim. Hatta bana söylemek istediğiniz özel bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım neredeyse. Bu yüzden sizinle birkaç dakika daha fazla geçirmek umuduyla sıranın en sonuna kaldım." dedim.

"Yeter artık, bu 'efendim' lafını bırakalım, bana sadece John de. Zaten soyadımı büyük ihtimalle telaffuz edemezsin." dedi. "Ben de senin gibi sıradan bir adamım, benim de senin gibi umutlarım ve korkularım vardı. Yıllar önce, aynen bugün senin benimle tanıştığın gibi ben de biriyle tanıştım. Bana öğrettikleri hayatımı değiştirdi, tabii umuyorum ki milyonlarca diğer insanın da. Ve evet, tam da sana bakıyordum, benle konuşmak istediğini anlamıştım."

Yorgun olduğunu biliyordum ve çok fazla zamanını almak istemiyordum. Ama yine de orada saatlerce oturup onu dinleyebilirdim. Ona, daha önceden hayatının nasıl olduğunu sormak istiyordum fakat çok meraklı veya saygısız gibi görünmek de istemiyordum doğrusu. Seminerine katılabildiğim ve şu an, fazladan birkaç dakika daha kendisiyle konuşabildiğim için çok minnettardım.

Bazen, sihir bizim haberimiz olmadan kendiliğinden oluşur. John bana baktı, ne düşündüğümü biliyormuşçasına göz kırptı ve "Biliyor musun, aşağıda bir kafeterya var. Birkaç saat daha açık olur. Bir kahve için eşlik etmek ister misin bana?" dedi.

Buna inanamıyordum! "Çok sevinirim" dedim kekeleyerek "Ama çok fazla zamanınızı almak istemem"

"Benim için bir zevktir" dedi yerinden kalkarak. Kafeteryaya indik ve arka köşedeki bir masaya oturduk. Birkaç dakika sonra ilk yudumlarımızı alırken, oturduğu sandalyeye yaslandı, direk gözlerimin içine baktı ve "Pekâlâ Bill, öğrenmek istediğin şey tam olarak nedir?" diye sordu

"Bugün bize bahsettiğiniz prensipler efendim, ah pardon, John. Gerçekten çok basitler fakat aynı zamanda çok da derin. Bu kadar basit bir şey gerçekten işe yarar mı?

"Evet, tabii ki, her zaman işe yarar, tabii eğer üzerinde çalışırsan. Bazı insanlar, kitaplar okuyup, seminer ve konferanslara katılıp, aklına gelebilecek her eğitmenle tanışıp sonra da hiçbir şey yapmadan otururak, hayatlarının mucizevî bir şekilde mükemmelleşebileceğini düşünürler. Bu tabii ki böyle olmaz. Gerekli adımları atmalısın. Bu çok ama çok önemlidir. Edindiğin bilgiyi kullanmalısın. Bu bilgiyi işler hale getirmelisin. Elinde olan bilgi ile bir şeyler yap. Evet! Bunlar her zaman işe yarar; tabii eğer üzerinde çalışırsan. İşe yaramadığı bir durumla şimdiye kadar hiç karşılaşmadım. Eğer karşılaşırsam, bunun mutlaka bir nedeni var demektir."

"Bende de gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun? Sonuç olarak özel bir insan değilim. Sadece hayatımın gidişatının biraz daha düzgün olması için uğraşıyorum. Evimde ve iş yerimde çok fazla stres altındayım.

Zaman zaman, yani aslında çoğu zaman, endişeleniyorum ve korkuya kapılıyorum."

"Yerçekimi kanunu senin için de geçerli mi Bill? Hiç de özel olmadığını düşündüğün halde elektrik düğmeleri bastığında çalışmıyor mu? tabii ki çalışıyor. Evrensel kanunlar her zaman çalışırlar ve herkes için çalışırlar. İyi ya da kötü, zengin ya da fakir, yetenekli ya da yeteneksiz, özel veya sıradan olup olmaman hiç fark etmez; bu yasalar herkes için geçerlidir. Bu yüzden bunlara *Evrensel Yasalar* deniliyor."

Söylediklerinden çok emin görünüyordu. Kendine özgü sakin bir havası ve karşısındakine de geçirdiği bir dinginliği vardı. Bir anda kendimi huzur içinde hissettim, orda oturmuş, hayat ve geçinme hakkındaki yorumlarını dinliyordum. Ama nedense, vaktini çaldığımı düşünerek duyduğum o suçluluk duygusundan bir türlü kendimi kurtaramıyordum. "Söyler misin bana John," dedim "lütfen söyler misin, her zaman böyle miydin? Her zaman kontrollü, her zaman sakin ve rahat mıydın? Hiç bizler gibi olmadın mı? Korku dolu, stresli, endişeli ...kafası karışık?

"Tabii ki her zaman böyle değildim. Ben de birçok insan gibi çok zor günler geçirdim. Fakat daha önce de bahsettiğim gibi yaşlı ve bilge bir öğretmen ile tanıştım. İsmi Nathaniel Carlisle Rishian. Bana anlattıkları tüm hayatımı değiştirdi. Hikâyemi dinlemek ister misin?

"Kesinlikle!" diye cevap verdim karşıma çıkan bu fırsata atlarcasına. "Hem de çok isterim."

Bunun üzerine, masanın altındaki evrak çantasından, içindeki kağıt yığını yüzünden neredeyse patlamak üzere olan bir dosya çıkardı. Sonra da kahvesinden bir yudum

daha alıp bütün dosyayı bana uzattı. Yerinden kalkıp yanımdan ayrılırken beni şaşırtan şu yorumu yaptı: "Her şey orada. Onu okuyunca, şu an bulunduğum yere varmak için 'değişim yolunda' nasıl yolculuk yaptığımı anlayacaksın. Bu, sana o üç prensip hakkında daha detaylı bilgi verecek ve daha da önemlisi nasıl kullanacağını gösterecek. Bunu ilerleyen günlerde kitap halinde yayımlayacağım. İşte bu da onun kabataslak bir kopyasıdır. Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor, fakat seninle tanışmak bir zevkti.

Hesabı ödeyip veda etti ve gizemli bir gülümsemenin ardından beni masada tek başıma bırakıp gitti. Kafeteryadan çıktığı sırada ona el salladım ve sonra elimdeki, daktilo ile muntazam bir şekilde yazılmış kâğıtlara şöyle bir göz attım. Teşekkür etmeye fırsat kalmadan o gitmişti bile.

hâlâ oldukça şaşkın bir vaziyetteydim; otele dönmek için bir taksi tuttum, odama girdim ve okumaya başladım. Bundan sonraki bölümler orijinal metinde yazıldığı şekliyledir. Bazı noktaları açıklığa kavuşturmak amacıyla yaptıklarım dışında çok az düzeltme vardır. Eğer John'un vermiş olduğu fikirleri uygularsanız, benimkinde olduğu gibi sizin hayatınızda da pozitif etkileri olacaktır.

İşte John'un bu bir tomar kâğıt ile bana anlattıkları:

2

Gördüğün gibi bu her zaman böyle değildi. Muhtemelen, bugün bana baktığında, eskiden hayatımda eksik olan bu huzur ve mutluluğun şimdi var olduğunu anlayabilirsin. Ay ve Güneş'in birbirlerinden farklı oldukları gibi dün ve bugün de birbirlerinden farklıdırlar. Hikâyem çok uzun zaman önce başladı. Stres ve kargaşadan bahsetmişken, o günler hiç de güllük gülistanlık değildi, aksine, oldukça zor ve tatsızdı.

Önemli şirketlerde üst düzey yöneticilik yapıp belli düzeyde bir başarı ve refah elde ettikten sonra bende bir huzursuzluk baş gösterdi ve daha farklı maceralar peşinde koşmak istedim. İçimde bir güç beni sürekli kendi işimi kurmam için itekleyip duruyordu. En sonunda iş dünyasını terk edip kendi işimi kurdum ve nerdeyse bir gecede köşeyi döndüm. Ailem, paranın satın alabileceği birçok olanağın keyfini sürüyor ben de mutluluktan uçuyordum.

Daha sonra her şey alt üst olmaya başladı; ilk önceleri yavaş yavaş, daha sonra git gide hızlanarak. Evimizi, diğer mülklerimizi ve hatta neredeyse bütün mal varlığımızı

kaybettik ve ben o zamanlar nasıl oldu da akıl sağlığımı kaybetmedim hâlâ anlayabilmiş değilim. Aslında bu, tüm gücü ile bize yaklaşmakta olan o büyük kasırganın ayak sesleriydi. Neredeyse parasız pulsuz bir şekilde, her şeye sıfırdan başlarken, benim yeni bir iş bulmam konusundaki son umutlarımızı da yitirmeden yeni bir yere taşındık.

İş dünyasının kısır döngüsü içinde dönüp dururken, başvuru üzerine başvuru yaptım fakat bütün çabalarım nafileydi. Uygun niteliklere sahip olmama rağmen, şirketler artık küçülme yoluna gitmeye başlamışlardı. En sonunda, umutsuzluğun tırmanışa geçtiği bir ruh hali ile bir tele-pazarlama işine razı oldum ve kısa süre içersinde bir insanın nasıl düşünce ve duygudan yoksun bir robota dönüşebileceğini anladım. Bu iş tek başına bizim temel giderlerimizi bile karşılamıyordu; bu nedenle, ek iş olarak yarı zamanlı satış temsilciliğine başladım. İlk başladığım işe berbattı. Ama ikincisi kesinlikle tahammül edilemez cinstendi. Moral bozucu koşullar altında kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum fakat ailemi aç susuz bırakmamak adına başka seçeneğim olmadığını bildiğimden uzun ve yorucu saatler boyunca çalışmaya devam ettim. Görünürde herhangi bir neden olmaksızın, bir anda satış temsilciliği görevimden çıkarıldım.

Asıl büyük felaket bir hafta sonra geldi. Karıma kanser teşhisi konuldu. Sağlık sigortamız yoktu ve kabaran hastane masraflarını ödeyebilmek için son kuruşumuza kadar harcadık. Daha birkaç hafta evvel babam vefat etmişti ve şimdi karım için de aynı olasılıkla karşı karşıyaydım. Her ne kadar uzun ve zorlu bir savaş verdiysek de hastalık doğal akışını sürdürdü, beni ve iki çocuğumu karımın acı ölümü ile baş başa bıraktı.

İşte ondan sonra benim için asıl kâbus gibi günler baş ladı. Birkaç sene gibi kısa bir süre içinde yakınlarımdan birçoğunun ölümlerinin acısını yaşadım. Karımın anne ve babası ve benim annem vefat etti. Tele-pazarlama şirketi iflas etti ve aşırı derecede nakit sıkıntısı yaşanmaya baş ladı. Gelecek hakkında planlar yapmak insanları avutsa bile, pek yetersiz kalıyordu. Hayat çok sıkıcı ve monoton gelmeye başlamıştı. Sabahtan akşama kadar tıpkı bir robot gibi hareket ediyor, bitkin ve kendinden geçmiş bir halde uykuya dalıyor ve sadece, bu sıkıcı düzeni her gün tekrarlayacak olmanın tehditkâr olasılığına uyanıyordum.

Tamamen yerimde saymaktaydım; sürekli olarak, evden çıkarılma korkusu ve arabama el konulması endişesi içindeydim. Ruhumun en derinlerine uzandığımda bul duğum avuntu ve umut bana yetmiyordu. Fakat bütün bu yaşadıklarıma rağmen bir yanım, hayat aslında bu olamaz diye avaz avaz bağırıyordu.

Her şey daha da kötüleşiyordu; gerginlik ve stres o kadar fazlaydı ki sağlık problemlerinin baş göstermesi hiç de şaşırtıcı değildi. Her zaman, sadece üç tip problem olduğunu düşünmüşümdür: para problemleri, sağlık problemleri ve ilişki problemleri. Karşılaştığınız herhangi bir sorun mutlaka bu üç kategoriden birine giriyordur. Para sorunlarına gayet aşinaydım. İlişki sorunları? Eh, pek de yok sayılmaz. Hayat, hiç yaşamaya değer gibi görünmüyordu. Her şeyi layığıyla yapmaya alışkın olan ben, çevreme dert ve ızdırabın akla gelebilecek her çeşidini toplamıştım ve yavaş yavaş bir çaresizlik kuyusuna ve karanlığa doğru çekiliyor gibiydim.

Fakat, kapımı aşındırıp duran alacaklılardan bunaldığım ve kıt kanaat geçinmeye çalıştığım o sıkıntılı anlarda

bile nadiren de olsa, bir anda farklı bir hayatın görüntüsü geliverirdi gözümün önüne. Bu, rüya görüyormuşum gibi bir şey değildi; daha ziyade, yalnız kaldığım bazı anlar boyunca, hayatta hepimiz için çok daha iyi şeylerin var olduğuna dair duyduğum inançtı. Her nedense, hayatın sadece ardı arkası kesilmeyen mücadelelerle geçip, en nihayetinde mezarda son bulması için yaratıldığına bir türlü inanamıyordum.

Her zaman bir çıkış yolu olduğunu biliyordum fakat o günlerde o yolu bulabilmek düşündüğümden çok daha zor görünüyordu. Tüm bunların da ötesinde, bu evrenin iyi niyetli ve düzenli bir evren olduğuna inanıyordum. Ve tabii ki, bu giderek artan baskı ile başa çıkmanın da daha basit ve kolay bir yolu olmalıydı. Eğer ki içinde bulunmuş olduğum bu durumu atlatıp, stresi yok etmenin ve bir denge kurmanın yolunu bulursam, bunu ihtiyacı olan herkesle paylaşmaya karar vermiştim. Bu dünyayı, bul duğumdan daha iyi bir halde bırakmak benim görevim olmuştu.

Annemin ölümünden sonra, ailemin mal varlığı ile ilgili yasal işlemlerde bana düşen görevin bir parçası olarak Guyana'ya, doğduğum ülkeye gitmem gerekiyordu. Seyahat vakti yaklaşıyordu ve ben çocuklarımı yalnız bırakacak olmaktan tedirgindim. Gitmeyi gerçekten hiç istemiyordum ve bunun ne derece akıl karı bir şey olduğunu düşünüp duruyordum. Mantığımın her zerresi, bu seyahat ile vakit harcamamamı ve bu işi diğer aile bireylerine bırakmam gerektiğini söylüyordu.

Mantığım, işten kolay kolay uzaklaşamayacağımı söylüyordu fakat içimde bir şeyler bende gitme isteği uyandırmıştı. Bütün bu karmaşanın ortasında bir yerlerde, her

şeyi bir yana bırakıp bu seyahate çıkmam gerektiği konusunda beni sürekli sıkıştırıp duran bir his vardı içimde. Bu öyle sürekli devam eden bir his değildi; belli aralıklarla, bir anda gelip geçen bir histi.

Görünürde pek önemsiz olan bir kararın, bir insanın tüm hayatının gidişatını nasıl değiştirebildiği gerçekten çok enteresandır. Bu seyahate mantıksal açıdan baktığımda, hiç doğru bir şey gibi görünmüyordu. Gitmek istemiyordum. Fakat o bir anda gelip geçen hislerde, anlayışımın ötesinde bir "doğruluk" ve aydınlık vardı. Meşhur, duygu ve mantık ikileminde kısılıp kalmış gibi görünüyordum. En nihayetinde, büsbütün bir inanç ve güven ile ve belki de bir bakıma aptallıkla kesin bir karara varmıştım.

Ara sıra, çok uzun zaman önceki o gün gelir aklıma ve düşünürüm. Tüm yollar kapalı bir vaziyette, yoğun stres ve hayal kırıklığı içindeyken, en ufak bir tahrik ile patlamaya hazır bir bomba halini almıştım. Yaşamıyordum, yalnızca hayatta kalma çabası veriyordum. Tüm potansiyelimin yalnızca belli belirsiz bir gölgesi kadardım. En büyük arzum, bu baskı ve umutsuzluktan kurtulmak, ailemle ilgilenmek, biraz mutluluk ve refah elde etmek ve topluma katkıda bulunmaktı.

Yaşadığım büyük tereddütle beraber, nasıl olduysa, içimdeki o küçük ve zayıf sesi dinledim, o seyahate çıktım ve böylelikle hayatımın tüm gidişatını değiştirmiş oldum. Bu arada, konumuzdan iyice uzaklaştım. Hikâyemi anlatmaya devam edeyim.

3

Karışık duygular içersinde, seyahat için gerekli olan hazırlıkları tamamladım. Yolculuk günü geldi çattı ve ben kendimi bir Boeing 747'nin içinde rahat bir koltukta, yerden 39.000 fit yükseklikte Atlantik'i güneyden güney doğu'ya doğru son sürat geçerken buldum.

İlk yarım saat boyunca, evde bıraktığım çocuklarımı düşündüm, ofiste neler olup bittiğini merak ettim ve başıma gelen olaylara üzüldüm durdum. Bir uçağın içinde uzak bir diyara giderken bile üstüme yapışmış olan bu stres ve endişeden kurtulamıyordum. Bitkin bir haldeydim, uzun bir süre uyuyakalmış olmalıyım ki, uyandığımda uçakta gösterilen filmin bitiş jeneriği akıyordu. Eski bir aile dostumuz beni havaalanından almayı kabul etmişti. Akran sayılırdık, aynı köyde büyümüştük hatta Joeların evi bizimkine iki adım uzaklıktaydı. Özlemle, Joe'yu, çocukluk dönemimizi ve köy hayatını düşünmeye başladım. Tüm benliğim bu özlemle dolup taşıncaya kadar, hatıralar gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti.

Gençliğimin o mutlu dönemlerini düşündükçe, para, iş ve ilişki problemleri geride kalıyor ve kendimi çok daha da rahatlamış hissediyordum. Aslında, neredeyse bir parça mutluluk bile hissetmiştim fakat hayatın ağır sorumluluklarıyla uğraşmaktayken bu denli tasasızlığın doğru olmadığını düşünerek kendimi hemen bu duygudan uzaklaştırdım. Zaten arkamda bıraktığım sorunları göz önünde bulundurduğumda, geri döndüğüm anda beni rehin almak için pusuda bekliyor gibiydiler. Belki sorunlar, eş dost bir araya gelip daha bile güçlenmiş olabilirlerdi.

Sonuç olarak, aklım tekrar köy hayatının o en kendi halinde zevklerine kaymıştı ve uçak varış noktasına geldiğinde Joe'yu görmek için sabırsızlanıyordum. Bazı okul arkadaşlarım ve ben, edindiğimiz bilgileri bir gün ülkemize geri dönüp kullanabilme umuduyla yüksek öğrenimimiz için yurt dışına gitmiştik. Fakat birçoğumuz asla dönmedi. Joe ise köyde kalıp çalışmayı ve ailesine kendi büyüdüğü ortamda bakmayı seçmişti.

Birçok kez köy halkını hakir gördüğümü hatırlıyorum. Köyün kısıtlayıcı ortamından kurtulmayı istiyor gibi görünmüyorlardı ve daha fazlasını elde etme hırsları da yoktu. Neticede benim üniversite diplomam vardı; bir yazar, bilim adamı ve danışmandım. Bütün bu vasıfların yanı sıra bir de kendimi herkesten üstün görmekle gurur duyduğum bir yönüm vardı. Ve işte tüm bunlara rağmen hayatla ne kadar da boğuşup mücadele etmiştim! Hayattaki basit zevklerden aldığımız o yoğun mutluluk hissini, huzuru ve doyumu nasıl da özlemiştim. Yaşamımda, huzur içinde olduğum tek bir an bile yoktu. Bu sade köy yaşantısıyla belki de Joe bile benden çok daha mutluydu.

"Kaptanınız konuşuyor. Andromeda Havayolları ile uçtuğunuz için teşekkür ederiz. Keyifli bir yolculuk geçirmiş olduğunuzu umuyor ve bir başka uçuşta sizlere tekrar hizmet etmenin mutluluğu içinde olmayı arzu ediyoruz. Şimdi uçaktan inebilirsiniz," diye başlayıp devam eden bir anons beni hayallerimden çekti aldı. Tek sıra halinde, penguenler gibi, valizleriyle uçaktan çıkıp terminale dağılmakta olan diğer yolcuları takip ettim. Gümrük ve göçmenlik işlemlerinden geçtikten sonra arkadaşımı bulmak için etrafa göz gezdirmeye başladım. İşte oradaydı, yüzündeki kocaman gülümsemesi ile çok şen şakrak bir hali vardı. Koşarak yanıma geldi ve kaburgalarımı kırarcasına bana sarıldı. İkimiz de gülerken, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi kafamı sağa sola salladım. "Görüşmeyeli nasılsın?" diye sordum. "Çocuklar nasıl?

"Çok iyiyim" diye cevap verdi. "Çocuklar da son gördüğünden beri bayağı boy attılar. Seni gördüklerine çok sevinecekler. Hepimiz için her şey yolunda gidiyor. Hadi arabaya gidelim. Arayı açtık, yolda konuşacağımız çok şey var."

Çok kısa bir süre sonra köye doğru giden ana yola çıkmıştık. Varmamız birkaç saati bulacaktı. Bambaşka bir dünyaya ayak basmış gibiydim. Camları açık olan arabada giderken, okyanus havasının tuzlu kokusu, baskıcı ve daraltıcılığından emin olduğum bu ortamın, tam tersine çok huzur dolu görünmesini sağlamıştı sanki. Ailelerimiz ve geçen yıllar boyunca neler yaptığımız hakkında konuştuk. Bir ara sessizlik olduğunda, Joe düşünceli bir şekilde bana baktı, sanki sormak istediği çok kişisel bir soru vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Güldü ve "Bunu sormamda bir sakınca yoktur umarım, ama gerçekten yorgun ve endişeli görünüyorsun, sanki omzunda dünyanın sorumluğunu taşıyor gibisin. Yorgun olmanı anlıyorum; uzun bir yolculuktu tabii. Bir sürü sorumlulukla meşgul olan biri olduğunu da biliyorum. Peki, eğlenmek için, kendine ve çocuklarına sizi mutlu edecek kadar zaman ayırmıyor musun hiç?" dedi.

"Sen mutluluğu nasıl elde ediyorsun?" diye sordum. "Bunu anlayıp anlayamayacağını bilmiyorum Joe. Hayatımda çok fazla sorun var ve haddinden fazla bir baskı. Belki de nasıl mutlu olunduğunu unuttum artık. "

"Ah John," dedi. "Öyle düşünmemelisin. Sorunları olan tek insan sen değilsin. Bizim de sorunlarımız var. Fakat yine de çoğu zaman mutluyuz. Biz, çok sade bir hayat yaşayan kendi halinde insanlarız. Hayat çok kısa ve çok değerli. Bu nedenle tadını çıkarmak gerektiğini düşünüyoruz."

"Bunu söylemek senin için çok kolay tabii" diye cevap verdim. "Benim hayatım hiç de öyle basit değil. Bazı zamanlarda karmaşa ve stres çıldırtıcı bir hâl alabiliyor."

Sohbetimiz köye varıncaya kadar devam etti. Tuhaftır ki, geri dönmüş olmak kendimi iyi hissettiriyordu. Şöyle iyi bir uyku çekmek için sabırsızlanıyordum. Fakat uykumda bile, zihnim âdet haline getirdiği endişe ve korku düşüncelerinden bir geçit töreni yaptı. Tabii ki deliksiz uyuyamadım, ama sabah, buraya gelişimin asıl nedeni olan sorumlulukları yerine getirmek üzere erkenden uyandım.

Hukuki işlemler kolayca halloldu ve birkaç gün sonra, geri dönüş için hazırlıklarımı yapmaya başladım. Joe uzakta olacaktı. Bu yüzden havaalanına gitmek için bir araba

kiraladım. Herkese hoşça kal deyip, etrafımda toplanan küçük kalabalıkla mecburi kucaklaşma ve el sallama faslını atlattıktan sonra onlara son kez uzun bir süre baktım ve oradan ayrıldım.

Dönüş yolculuğu çoktan bir stres halini almıştı. Uçak yolculuğu değil, onu her zaman sevmişimdir fakat beni asıl dehşete düşüren stres ve endişe dolu hayatına geri dönüyor olma düşüncesiydi. Yine de, biraz da olsa huzur dolu bir şekilde havaalanı yolunun keyfini çıkardığımı fark ettim. Şehrin arka bölgelerinden yaptığım yolculuk birkaç saat sürecekti. Neyse ki, planımı ona göre yapmıştım da yolda giderken durup fotoğraf çekmek için yeterince vaktim olacaktı.

Birdenbire, yakın bir köydeki küçük bir okulun müdürü olan yaşlı ve bilge bir öğretmeni hatırladım. Onu yıllardır görmemiştim, hiç aklıma gelmemişti ve hatta hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Fazladan vaktim olduğuna göre, yoldan sapıp onu arayabilir, merakımı gidere bilirdim ve hatta belki onu ziyaret bile edebilirdim. Bir yanım gerçekten yola devam etmek istiyordu ama içimdeki tuhaf bir ses beni, durup Profesör Rishian'ı ziyaret etmeye zorluyordu.

Tüm hayatım işte böyle değişti. O yola sapmasaydım ve Profesör Rishian'ı ziyaret etmeseydim, şu an bu kitabı okuyor olamayacaktınız. Çok garip ve gizemli bir şekilde, tüm dünyam önümdeki birkaç saat içinde derinden sarsılıp, değişecekti.

4

Okula doğru giden toprak yola girdim ve mayın misali bezenmiş çukurlardan kaçarak dikkatli bir şekilde, dolambaçlı yoldan aşağı doğru ilerlemeye devam ettim. Ana kapıya yaklaşınca yol, beni dar ve gıcırdayan bir köprüye çıkardı. Neredeyse yıllar önce hatırladığım gibiydi. Arabadan çıkıp kapıya doğru yürüdüm. Parmaklıklardan içeri doğru dikkatlice bakınca görünürde tek bir öğrenci bile olmamasına şaşırdım. Tabii ki öğrenciler dışarıda her yerde olabilirlerdi. Daha sonra kapının üzerinde "TATİL DOLAYISIYLA KAPALIDIR" yazan bir tabela olduğunu fark ettim.

Hayal kırıklığına uğramış olmakla beraber, okul müdürü Rishan'ın okul kampüsünde, ana binanın diğer ucunda yaşadığını anımsadım. Belki de hâlâ kampüsteydi. Tatillerde hemen hemen hiç ayrılmazdı; daha çok kampusta kalmayı tercih eder ve boş vaktini uzun düşüncelere dalarak ve uzun yürüyüşler yaparak geçirirdi. Tek başına kaldığı anlardaki o sessizlikten zevk alıyor gibiydi. Kapının önünde durduğum birkaç dakika boyunca, henüz

genç bir adamken onunla birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırladım.

Kendisinin matematik, fizik, felsefe ve tarih gibi çok çeşitli alanda lisansı olmasına ne kadar da hayran olduğum geldi aklıma. Tam da bu durduğum yerde, bir gün ona, bütün bu diplomalara sahip olmaktan ötürü ne kadar şanslı olduğunu söylediğimi anımsadım. Bana göz kırparak muzipçe gülmesini ve "Bir insanı, insan yapan diplomalar değildir John. O diplomalara asıl anlam kazandıranlar insanlardır." deyişini asla unutmayacağım. Olayları, her zaman farklı bir açıdan görmek gibi ilginç bir yeteneğe sahipti.

Onun köyde bulunuşu bile gerçekten bir merak konusuydu. Söylentilere göre, bir gün köye gelmiş ve kendine kalacak bir yer bulmuştu. Çabucak köyün ileri gelenleriyle yakınlaşmış ve onları bir okul kurmak için bir parça toprak satın almak konusunda ikna etmişti ve en sonunda da bütün zorluklara rağmen okulu inşa etmiş, gerekli kadroyu kurmuş ve tüm bu süreci idare edebilmişti. Kurduğu okul o kadar başarılıydı ki, çok uzak köylerden insanlar çocuklarını onun okuluna gönderebilmek ve gerekli olan parayı ödeyebilmek için çok büyük fedakârlıklarda bulunuyorlardı.

En sonunda, kafamdaki bu kalabalık anıları susturup kilidi açık olan kapıyı ittim ve ana binaya doğru ilerledim. Rishian'ın bu civarda olup olmadığını anlamakta kesin kararlıydım. Etraf, hatırladığımdan pek de fazla değişmiş gibi görünmüyordu. Birkaç tane yeni bina vardı, ama en ileride Rishian'ın evini görebiliyordum. Şimdi daha hızlı ilerlemeye başlamıştım, her ne kadar fazlasıyla vaktim olsa da eski dostumu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Kulübesinin kapısına kadar uzun adımlarla ilerledim. Etrafta ürkütücü bir sessizlik vardı ve evde kimse yok gibiydi. Aslında, kulübenin tamamı boş gibiydi. Kapıyı çaldım ve umduğum cevabı almak için bekledim... Cevap yoktu. Bu sefer daha güçlü bir şekilde çaldım, fakat yine cevap yoktu. Kapıyı çalmaya devam ederken bir yandan Bay Rishian'a seslendim. Ama gelin görün ki ağaçlardaki rüzgârın hışırtısı ve uzaktaki bir köpeğin havlaması dışında çıt çıkmıyordu. Tek aklıma gelen tatile çıkmış olma ihtimaliydi; fakat bu da onun en son yapacağı şeydi. Bundan başka da bir şey gelmiyordu aklıma ve ortalıkta sorabilecek bir tek kimse yoktu. Burası tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu.

Evin etrafında yürüdüm ve evi çevreleyen ağaçların bayağı büyümüş olduğunu fark ettim, ama Bay Rishian'ın bizzat kendisinin ilgilendiği çiçeklik müthiş bakımlı görünüyor ve bitkiler yeni açan çiçekleriyle birlikte adeta ışık saçıyorlardı. Aheste aheste, arabama geri dönerken, birkaç ağacın arasından görünen ve ufak bir göle veya havuza çıkan patika bir yol dikkatimi çekti. Okul, her ne kadar geniş bir araziye yayılmış olsa da, çok belirgin bir şekilde hatırlıyorum ki Bay Rishian ile ilk tanıştığımda orada öyle bir göl yoktu. Ben ayrıldıktan sonra yaptırdığı suni bir göl olsa gerekti.

Yeterince vaktim olduğundan ve okul müdürü de bulunamadığından, patikayı takip edip gölü incelemeye karar verdim. Güzel bir gündü ve tatlı yasemin kokuları her yumuşak esinti ile birlikte burnumu okşayıp geçiyordu. Bu gölün yanı başında bir saat geçirmek gerçekten de huzur verirdi. Uçuş için check-in yapmam gereken saate daha çok vardı. Kendimi bu kadar gevşemiş hissetmek

gerçekten hayret vericiydi. Aslında, eve, işime, faturalara ve diğer sıkıntılara geri dönüyor olmanın beni endişelen dirmediğinden şüphelenmeye başlamıştım. Sanki kendimi, hayatta tamamen sefil olmasa da hiç mutlu olamamış eski bir tanıdıkla kıyaslıyordum. Güzel mi güzel nilüferler göl yüzeyinde geziniyor gibiydiler. Suya yaklaştım, bir tanesini elime aldım ve geri çekilerek büyük bir ağaca yaslandım. Elimde nilüfer, ılık gün ışığının gölet üzerindeki parıltısı, tatlı bir esinti ve çiçeklerin kokusu ile kendimi dünya ile bütünleşmiş hissettim. Burası, yalnız kaldığım birkaç dakika boyunca stres ve endişeden uzak, sadece huzur ve sükûnet veren, cennetten bir köşe olmuştu bana. Okulun tatil dolayısıyla kapalı olması ne üzücüydü. Eski öğretmenimle yapacağım bir sohbetten ne kadar da keyif alırdım.

Tamamen düşüncelere dalmış bir vaziyetteyken, arkamdaki bir hışırtıyla kendime geldim. Çalılıkların arasına kaçan küçük bir hayvan göreceğimi düşünerek hemen döndüm. Nathaniel Carlisle Rishian'ın on adım kadar bile uzakta olmayan suretine bakakaldığımdaki şaşkınlığımı bir düşünün. Ağaçların arkasından, kollarını bir swami gibi kavuşturmuş ve dimdik durur bir halde belirdi, yüzünde hafif şaşkın bir gülümseme ile doğrudan bana bakıyordu. Bir an, ona bakarken donakaldım. Sonra birden atılıp ona uzunca sarıldım ve "Buralarda bir yerde olduğunuzu bilmeliydim" diye kekeledim.

"Seni görmek harika John" dedi. "Gerçekten çok uzun zaman oldu. Ama zaten seni bir gün tekrar göreceğimi her zaman biliyordum."

"Bu ziyareti önceden planlamamıştım, sadece burada ki bazı işlerimi halletmek için birkaç günlüğüne geldim.

Havaalanına giderken, buraya uğrayıp sizi ziyaret etme isteği uyandı içimde birden."

Bana uzunca bir süre baktıktan sonra "Aslında bir bakıma seni bekliyordum da. Benim buradaki görevim neredeyse tamamlandı ve yakında uzun bir seyahate çıkıyor olacağım. Seni görmek istedim. Konuşmamız gereken önemli konular olduğunu düşündüm." diye karşılık verdi.

"Gerçekten mi Bay Rishian? Ama nereye gidiyorsunuz? Hangi önemli konular?.. Anlayamadım."

"Hadi önce bir şeyler yiyelim, sonra bütün hepsine değineceğiz" diye cevap verdi. Arkasına dönerek küçük bir sepet aldı ve "Evet" dedi "Hadi oturup bir öğle yemeği keyfi yapalım. Yanlış hatırlamıyorsam sen ananaslı tartlara bayılırdın. Sanırım tatlı için burada birkaç tane olacak."

Yaşlı okul müdürü ve ben, birlikte dev mango ağacının gölgesine oturduk. Yere bir örtü serdi ve sürekli yemek sepetine uzanarak birbiri ardına lezzetli mi lezzetli yemekler çıkarmaya başladı. Sepet iki kişilik mi hazırlanmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu?

5

Yemeğin ortasında, Rishian bir an durdu ve bana doğru bakarak "Evet söyle bakalım, hayatında neler olup bitiyor John. Bu kadar sene boyunca neler yaptın? Ailen nasıl?" dedi.

"Aslında söylenecek fazla bir şey yok" diye pek de samimi olmayan bir cevap verdim. "Herkes gibi çalışıyorum ve sorumluluklarımı elimden geldiğince yerine getiriyorum; çok zor zamanlarım oldu; para, ilişki ve sağlık konularında. Hayat bazen tam bir eziyet! Ne diyebilirim ki?"

"Hayır hayır. Genel konulardan bahsetmiyorum. Ayrıntılardan bahsediyorum. Ama tabii diğer yandan, hatırladığım kadarıyla sen hiçbir zaman detaycı değildin. Bıkkın ve durgun göründüğün kadar, sende ayrıca gizliden gizliye yoğun bir sıkıntı, düş kırıklığı ve hatta öfke sezinliyorum."

"Zamanınızı benim sorunlarımı dinleyerek geçirmek istediğinizi sanmıyorum. O kadar çok var ki, her cinsten ve karmakarışık. Ayrıntılarıyla anlatmaya kalksam tüm günümüzü alır. Açıkçası, şu an bütün bunlara değinecek gücüm olup olmadığından emin değilim. Bu seyahatin

aslında bir nedeni de tüm bu sorunlardan bir nebze de olsa uzaklaşmaktı. Şu an onlar orada ve ben buradayım; sanki bulunduğum mekânı değiştirdiğimde onlardan kaçabilecekmişim gibi."

"Yine de dinlemek isterim. Belki bir yardımım olabilir."

"Bay Rishian, her şey o kadar karmakarışık ki...."

"Birçok şey aslında hiç de karmaşık değildir John" diye sözümü kesti. "Ancak ortada kaldığımızda ve duyguları mızı katı düşüncelerle karıştırdığımızda bize öyle görünürler. Bu sanki gözlerinde gerçeği görmeni engelleyen bir perde varmış ya da sirk aynalarındaki çarpık görüntülere bakıyormuşsun gibi bir şeydir. Bir zamanlar birileri demiş ti ki,"Tanrı yalındır, onun dışındaki her şey karmaşıktır" Tanrı'yla ne kadar uyum içinde olursan, hayatın o kadar sadeleşir ve güzelleşir. Hadi görelim bakalım senin sorun larının karmaşıklığına biraz sadelik getirebilecek miyiz?"

Onun yakın alakasını görünce içimde bir duygu seli yükseldi. Daha fazla kendimi tutamadım ve ağzımdan kelimeler kendiliğinden dökülüverdi. Ondan sanki hiçbir şey saklayamayacak gibiydim.

Karımın ve anne babamın, acı bir şekilde ölümlerinin ardından işlerimin ters gitmesini anlattım ona. Çocuklarımı yetiştirmek ve işlerimi toparlamak için nasıl didindiğimi ve hayatıma ahenk, huzur ve mutluluk getirmek için nasıl mücadele verdiğimi anlattım. Ben anlattıkça o dinledi ve en sonunda devam etmek için tüm enerjim tükendi ve birden öylece susup kaldım.

Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Yemeğimizden arta kalanları usulca küçük sepetin içine koydu ve gelişigüzel arkasına yaslanıp bana baktı.

"Evet, buyrun" diye ısrarla atıldım. "Söyleyin bana hayatımı nasıl mahvettim, başıma gelen her şeyi nasıl olup

da hak ettim. Hayatın zor olduğunu; galibiyetin, güçlü ve de cesur olandan yana olduğunun altını çizmeyi unutmayın ama. Biliyorum, biliyorum, tekrar hatırlatmanıza gerek yok; hayat bir muharebe ve bizler ise hayatta kalmak için savaşmalıyız."

Öne doğru eğildi ve nazik bir şekilde güldü. "Hayır hayır hayatını mahvettiğini falan söylemeyeceğim. Doğruyu söylemek gerekirse, bence bu şartlar altında fevkalade iyi idare etmişsin. Yine de merak etmeden duramıyorum, zaten bu şartların altında ne işin vardı ki? Onların üstünde olman gerekirdi, altında değil. Kaldı ki hayat kolay veya zor değildir. Hayat sadece *olduğu gibidir* ve onu nasıl karşılayacağın *sana* bağlıdır. Hayatında hiç iyi zamanların olmadı mı?"

Beni gafil avlamıştı. Kötü anılara, mücadelelere ve acılara yoğunlaşmak bende âdet haline gelmişti, hatta, o kadar ki, iyi zamanlarımı neredeyse hiç hatırlamaz olmuştum. "İyi zamanlarım da olmuştur diye düşünüyorum" diye cevap verdim.

"Tabii ki iyi zamanların olmuştur ve yine olacaktır" dedi.

"Bunu söylemek sizin için kolay Bay Rishian. Ne de olsa siz böylesine huzurlu ve stresten uzak bir ortamda yaşıyorsunuz. Eminim ki burada yaşayan köylüler size ve yaptığınız işe çok destek oluyorlardır. Siz, benim yaşadığım yerde maruz kaldığım gibi bir baskıya maruz kalmak durumunda değilsiniz." Hayal kırıklığımı ifade ederken yükselen ses tonumu kontrol edememiştim.

Rishian gülümsedi ve sakin bir şekilde "Birincisi, ben bir ortamda yaşamam, bulunduğum ortam benim içimde yaşar. İkincisi, senin bahsettiğin sorunların birçoğunu

ben de yaşadım. Bu okulu nasıl inşa ettim, gerekli kad royu nasıl kurdum ve nasıl finansman sağladım sanıyor sun? Ben ilk geldiğimde burası boş, işe yaramaz ağaçlık bir toprak parçasıydı. Çevremi değiştirmek için elimin altındaki araçları kullandım." dedi.

"Evet," diye mırıldandım,"Herhangi iyi bir buldozer veya iş makinesi da gayet iyi bir iş çıkarabilirdi. Ama benim bu çeşit araçlara veya donanıma ihtiyacım yok."

"Buldozerlerden veya toprak kaldırma araçlarından bahsetmiyorum," diye karşılık verdi, "Zekânın araç gereç lerinden bahsediyorum; herkesin ulaşabileceği araç gereçler, tabii kendimizi, elimizin altında hangilerinin olduğunu anlamaya yetecek kadar bir süre dinginleştirebildiğimizde."

"İnsanlara, sorunlarında ve sıkıntılarında yardımcı olmak için çok sayıda araç gereç mevcuttur. İşin sırrı, bunları herhangi bir sonuçla karşılaşmadan önce kullanabilmektir. Korkularına etkin bir şekilde meydan okuyabilmeli ve endişelerinle yüzleşebilmelisin.

"Ben bu araç gereçlerin bazılarının ne olduğunu biliyorum John" diye devam etti. "Bunları çok uzun süredir biliyor ve kullanıyorum. Bu okulun kuruluşunun ve başarısının sırrı budur. Bütün zor zamanlarımın üstesinden bu şekilde geldim. Eğer istersen bazılarını sana anlatabilirim. Tek problem, bunlar sana aşırı basit şeyler gibi görünebi lir. Ama sana şunu söyleyeyim, her kim bu araçları doğru düzgün bir şekilde kullanırsa, akla hayale sığmayacak sonuçlar elde edecektir."

"İster miyim? Şaka mı yapıyorsunuz?" dedim kekeleyerek. "Gerçekten işe yarıyorsa, bildiklerinizi bana öğret meniz için karşılığı her ne ise ödemeye hazırım."

"Bazı şeyler parayla satın alınamaz John" dedi. "Ama her şeyin bir bedeli vardır. Bu araç gereçlerin işine yaraması için ödemen gereken bedel zaman, içten bir çaba ve açık fikirliliktir. Bu bedeli ödemeye razı mısın?

"Kim değildir ki?" diye cevap verdim. "Tabii ki. Açık fikirli olmaya gayret göstereceğim. Zaman ve çaba? Bunlardan zaten çokça sarf ediyorum."

Bana yine, o zeki okul müdürü bakışını attı. "Yıllar içinde, John, açık fikirli olduklarını iddia eden insanların aslında değişime karşı en fazla direnç gösterenlerin ta kendileri olduklarını anladım. Onlar genelde kendilerine bir şans vermeye isteksizdirler ve geçmişin güvenli bölgesini geleceğin olanaklarına tercih ederler. Önceki yaşadıkları çok da iyi olmadığı için geleceğin de öyle olacağına inanırlar. Yaşamak ve gelişmek yerine var olmayı ve hayatta kalmayı tercih ederler. Geçmişi bugün değiştirerek geleceği etkileme olasılığımız olduğunu kabul etmezler. Fakat... kafan karışmış gibi görünüyorsun."

"Sanırım bu konuşma benim için biraz fazla derinlere gitmeye başladı" diye cevap verdim.

"Demek istediğimi anlıyor musun? Ben bir olasılıktan bahsediyorum; bir gerçeklikten değil ve sen şimdiden kendini yeni fikirlere kapatıyorsun. Ama ben sana inanıyorum." diye devam etti: "Bunları öğrenmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Çaba göstereceğini ve zaman ayıracağını düşünüyorum. Açık fikirliliğe gelince, bunun üzerinde çalışman gerekecek."

"Teşekkür ederim efendim, gerçekten çok teşekkür ederim. Fakat böylesine kısıtlı bir zaman içerisinde bütün bunları öğretebilecek misiniz bana?"

"Hiç sorun değil." dedi. "Sadece biraz vakit ayırman yeterli. Sonrası sana kalmış. Açık fikirli olmalısın ve tabii ki biraz pratik yapmalısın. Hazır mısın, John? Hadi başlayalım."

6

Tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun bir süre otu rup, gölün sükûnet içindeki halini seyrettik. "Görü yorsun ki, John, hiç bir şey basit değildir ve hiçbir şey karmaşık değildir. Bir sorunun ne derece kolay veya zor bir şekilde çözüme ulaşacağını, bizim ona olan bakışımız belirler. Bizde stres yaratan şey aslında sorunun kendisi değil, sorun hakkında ne düşündüğümüzdür."

"Peki, ama bir sorunu tüm yönlerden ele almamız gerektiği doğru değil midir? Olaylar hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamamız ve daha sonra da çözüm ler veya alternatif yöntemler üretmemiz gerekmez mi? Bir insan nasıl olur da sorunlarını düşünmemezlik edebilir ki?"

"İşte tekrar başladın. Sorunun hakkında düşünmeyi bırakmalısın demedim. Tüm söylediğim, sana stres yaratan şeyin aslında sorunun kendisi değil, o sorun hakkında ne düşündüğün olduğuydu. Modern uygarlığımız bizim için hayatta birçok rahatlık sağlayan yüksek bir teknoloji geliştirdi. Fakat aynı zamanda da kendimizi bilim ve teknolojiye o kadar kaptırdık ki, bir bakıma kendimizi

kaybetmiş durumdayız. Bize, problemlerimizde bütünü dikkate almak yerine, onları parçalara ayırıp, analiz edip, ayrı ayrı çözüm bulmamız öğretildi."

"Cehaletimi bağışlayın" dedim. "Ama söylediklerinizin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Demek istediğim şu" diye devam etti. "Analiz etmenin yanlış bir tarafı yok; fakat biz bazen aşırıya kaçıyoruz. Analizin belli bir noktasında harita ile alanı karıştırıyoruz. Harita, alanın sadece bir yansımasıdır ve tamamlanmamış halidir."

"Peki ama sorunların ve çözümlerinin bu haritalar ve alanlarla ne alakası var?" diye sordum.

"Tıpkı bir haritanın, o alanın neye benzediğinin bir ifadesi olduğu gibi, bir sorun da senin inanç sisteminin bir göstergesidir. Eğer alan değişirse, harita da değişmek zorundadır. Eğer inanç değişirse, sorunlar da değişmek zorundadır."

"Sanırım şimdi ne demek istediğinizi anlıyorum efendim, ancak bu sorunları harita ve alan benzetmeleri yapmadan ele almanın daha basit bir yolu yok mu?"

"Ben de tam oraya geliyorduın, John. Basit bir yolu var-üç adım veya üç prensipten oluşan bir yol. İlk prensip sorunla bağlantıyı kesmektir. Soruna takılı kaldığın sürece onu çözmek veya çözülmesini beklemek çok zor bir hale gelir. Bu tıpkı teknen iskeleye bağlıyken kürek çekmeye benzer."

"Fakat Bay Rishian" diye sordum, "Sorundan nasıl bağlantıyı kesebilirsiniz ki? Ben bir sorundan uzaklaşmaya çalıştıkça, sanki ondan daha fazla bahseder hale geliyorum. Mesela, diyelim ki ödemem gereken çok önemli bir fatura var. Ödemeyi birkaç gün geciktirdim ve alacaklı kurum

aramak üzere. Tam da bu durumda nereden para bulacağımı bilemez bir haldeyim. Ne desem diye düşünüyorum, nereden para gelecek diye hesaplamalar yapıyorum, kredi istihbaratımın ne hale geleceğini merak ediyorum ve buna benzer daha başka düşünceler. Böylesine yoğun bir düşünce silsilesiyle nasıl bağlantımı kesebilirim?"

Rishian öne doğru eğildi, gülümsedi ve "Bir sorunu düşünmemeye çalışmanın, onu aslında daha fazla düşünmeye yol açmaktan başka bir işe yaramadığını söylemekte çok haklısın. Şimdi birkaç dakika boyunca 'fil' kelimesini aklına getirmemeye çalış, bakalım ne olacak. Onu ne kadar çok aklına getirmemeye çalışırsan, o kadar çok aklına gelecek, hatta sadece aklına gelmekle kalmayacak onun hakkında ve onunla ilgili olan diğer şeyleri de düşünmeye başlayacaksın. Bu nedenle filleri düşünmekten kaçınmanın başka yollarını bulmalısın. Neyse ki bunu yapmanın bir sürü yolu var. Hadi şimdi öylesine, filleri düşünmemeye çalış" dedi.

"Ciddi misiniz?" diye sordum.

"Kesinlikle." diye karşılık verdi. "Hadi. Filleri düşünmemeye çalış." Önce saatine sonra da bana baktı ve oturdu.

Filleri düşünmemek için ne kadar zorladıysam, bir o kadar çok fil geldi aklıma. Doğu Afrika'nın Serengeti Ovaları'nda sürüyle dolaşan filler vardı. Hindistan'ın kuzeyindeki nehirlerde yıkanan kuzenlerini gördüm sonra. Her büyüklükte ve şekilde fil vardı. Hatta, Madison Meydanı Bahçesi'ndeki bir gösteri alanında birbirlerinin kuyruğundan hortumuna bağlanmış, hoplayıp zıplayarak gezen kostümlü filler gördüğümü sandım. Rishian'ın "Bu arada, dur ben sana Amerika'ya yaptığım son seyahatimden bahsedeyim" diyen sesiyle kendime geldim.

Hemen sorgular bir ifadeyle baktım. "Son seyahatiniz mi? Ne zaman oradaydınız?"

"Birkaç sene önce" diye cevap verdi. "Bir konferansa katılmak için New York'taydım. Hatta, konferans bittiğin de, orda yaşarken yaptığım gibi şehri gezmek için fazladan birkaç günüm bile vardı. En son ne zaman Özgürlük Heykeli'ni görmeye gittin? "

Aklım bir anda, yıllar önce o meşhur heykele feribotla gittiğim güne kaydı. Ne de heybetli bir yapıydı! "Özgürlük" sloganını dünyaya müjdelediği için çok görkemli ve mağrurdu. O gün çektiğim fotoğraflardan bir albüm yapmıştım ve hayatımdaki hatıraları yâd etmek için zaman zaman, açıp o albüme bakardım. Özgürlük Heykelini tekrar hatırladığımda Rishian'ın sesi beni hayalimden kopardı. "Özgürlük Heykeli'ni anımsarken fillerin neredeydiler?" diye sordu.

"Filler? Ah, tabii filler" dedim. "Sanırım Özgürlük Heykeli'ni düşünürken dikkatim dağıldı..."

Çok kararlı bir bakışla beraber, sadece fısıldadı, "Filleri düşünmeyi kesmek istediğin zaman, onları aklına getirmemeye çalışma. Sadece Özgürlük Heykeli'ni ya da hoşuna giden başka bir deneyimini düşün böylece filler anında kaybolacaktır. Bir sorunu düşünmeyi bırakmak için, sadece dikkatini hoş bir anıya yönlendir böylece o sorun düşüncende artık bir yer kaplamayacaktır. Bir yer kaplayamayacak çünkü aynı yerde iki ayrı düşünce için yer yoktur. Bu, canını sıkan şeyden uzaklaşmak ve odağını değiştirmek için çok önemli bir yoldur."

"Kulağa çok inanılmaz geliyor. Yani sorunu düşünmek yerine başka bir şeyi düşünmek aslında sorunun kendisini

çözmede yardımcı oluyor mu demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Yaklaştın, fakat hepsi bu değil. Bu sadece bir parçası ama çok iyi bir parçası. Bu bir başlangıçtır, ama "denemek" kelimesi hakkında çok dikkatli olman gerekiyor. Filleri düşünmemeyi denediğinde neler olduğunu gördün. Bağlantıyı kesme konusunda niyetli olman gerekiyor. Sadece bir parça niyet, zihnin tüm işleyişini harekete geçirir."

Sözüne devam etmeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Sorunundan kopabilmek için başka bir şeye odaklan malısın. Zihnini niyet ettiğin şeyle işbirliği yapması için zorlamaya ihtiyacın yok. Sadece nazik bir hatırlatma ve düşünceni yeniden yönlendirmen yeterlidir. Unutma, sen düşüncelerinden ibaret değilsin. Sen düşüncelerini sadece düşünürsün. Düşüncelerin senindir ve sana ait olduklarına göre de onları değiştirebilir, başka düşüncelerle değiştirebilir ve yönlerini tamamen değiştirebilirsin. Kendi başlarına bırakıldıklarında, düşünceler benzer düşünceleri bir araya getirip kendilerine çekme eğilimindedirler. *Sorunun dan kurtulmadaki ilk adımı düşünceni ondan uzak tutmaktır.* İşte bu kadar basit."

Ufukta birkaç siyah bulut görününce gölün öbür tarafından bir anda hafif bir rüzgâr esti. Birkaç dakika içinde hava kapadı ve yaklaşan yağmurun kokusu sardı ortalığı. Biz konuşurken pürüzsüz olan gölün yüzeyinde büyüklüğü git gide artan dalgalar oluştu. Şiddetli bir fırtınanın kopması yakın gibi görünüyordu.

Tropikal kuşak işte böyledir-bir bakarsınız günlük güneşlik, diğer dakika bakmışsınız ki şiddetli sağanak yağış.

Hiç de sırılsıklam ıslanmaya niyetli olmadığımdan dolayı, "Buradan uzaklaşsak iyi olacak; eminim ki yağmur yağacak." dedim kibarca.

Yüz ifadesini değiştirmeden, yukarı bakarak bulutları işaret etti. "Hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Bazen her şey olduğundan daha kötüymüş gibi görünür. Bunun gibi havaları daha önce de gördüm. Endişe etmene gerek yok. Bugün yağmur yağmayacak." Ve bunu söylediği anda, rüzgâr durdu. Birkaç dakika içinde her şey sakinleşmişti. Kafamı kaldırıp baktığımda, Güneş kara bulutları bir bıçak gibi delip geçmiş ve onları birer su buharına dönüştürüp yok etmişti.

"Bu inanılmaz!" dedim kaybolan bulutları incelerken.

"Hiç de inanılmaz değil" diye karşılık verdi. "Işık saçan Güneş her zaman bulutların üstündedir. Sorunlarının ötesinde ise her zaman bir aydınlık vardır. Eğer hayatında gölgeler varsa, sırtını ışığa dönmüşsün demektir. Gölgelerden kurtulmak için sadece yüzünü ışığa dön. Hayatında sorunlar varsa, onların varlığını inkâr etme. Sadece düşüncelerini o aydınlık ve neşeli günlere yönelt. Kara bulutlar bazen ağır sorunlar gibidirler. Fakat ağır sorunlar da tıpkı o kara bulutlar kadar kolayca dağılabilirler."

7

Anlatması çok güç fakat Rishian'ın sesinde sakinleştirici olmaktan öte bir özellik vardı. Oturup onu dinlerken başka bir dünyaya ait, garip bir hisle sarıp sarmalandığımı hissettim. Gerçek şu ki hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar huzur ve sükûnete doymuş gibi hissetmemiştim. Ama tüm bunlara rağmen pratikte hiçbir şey değişmemişti. Sorunlarım hâlâ kendilerini göstermekteydiler. Ödenmesi gereken bir sürü fatura, düzeltilmesi gereken ilişki sorunları ve kafamda yüzleşmem gereken canavarlar vardı. Yine de tüm bu gerçekliklere rağmen bir yanım Rishian'ın dediklerine gerçekten inanmak istiyordu. Yine o aynı yanım endişe ormanından bir çıkış yolu bulmak için yanıp tutuşuyordu. Aynı zamanda, Rishian işte tam burada durmuş çalılıkların ve birbirine girmiş otların arasından bir yol örüyordu.

Bulutlar, sorunlar ve dikkat yoğunlaştırma hakkındaki görüşleri, hiç kuşkusuz, basit açıklamalarla beraber, çok ilginç ve anlam veremediğim bir şekilde akla uygundu. Dikkate değer derecede önemli görünüyordu fakat bun-

ları uygulamanın iddia ettiği kadar kolay olup olmadığından hiç de emin değildim. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etmiş olacak ki gülümsedi ve şöyle dedi: "Bunun gerçek olamayacak kadar basit olduğunu düşünüyorsun sanırım. Pekâlâ, tek yapman gereken denemek ve açık görüşlü olmak. Sorunundan bağlantını koparmanı ve odağını değiştirmeni teşvik edici başka yollar da var. Fakat şimdiye kadar söylediklerimi inanılmayacak kadar basit bulduysan, ne söylersem söyleyeyim aynı şekilde işe yaramayacak kadar basit bulabilirsin," dedi.

"Ah, hayır" diye karşılık verdim. "Odağını sorundan uzaklaştırmak gibi basit bir şey nasıl olur da sorunun çözümüne yardımcı olur sadece bunu merak etmiştim. Ya da belki benimki kadar karmaşık olan sorunlarda değil de daha önemsiz olanlarda işe yarıyordur. Yani kulağa pek mantıklı gelmiyor."

"İşte tekrar basitlik ve zorluk hakkında konuşmaya başladık" dedi üzgün bir ifadeyle." Bazen biz kendi zekâmızın esiri haline geliriz John. Sürekli her şeyi analiz etmek isteriz ve aslında eğer tam orada durabilirsek hiçbir sorun çıkmaz. Fakat biz analizi de analiz etmeye kalkışırız ve devamında analizin analizini de çıkarmaya uğraşırız. Çok kısa bir süre içinde, oldukça basit olan bir sorun kocaman kara bir bulut halini almış olur. Daha sonra olabilecek her türlü korkunç akıbet gelir aklınıza ve bir de bakmışsınız ki korku ve şüphe ağına takılmışsınız. Korkuya kapıldığınız zaman, aslında sorununuzun büyümesi için onu besliyorsunuz demektir. Asıl hile, enerjinizi ve odağınızı ondan çekerek onu açlığa terk etmektir."

"Sorunlarıma hiç aldırış etmemem gerektiğini mi söylüyorsunuz? Onların varlığını inkâr edip derdim tasam yokmuş gibi hareket etmeliyim öyle mi?" Yorumlarımı hiddetle söylerken biraz keyfim kaçmıştı. "Bu, kafayı kuma gömmek demek değil midir? Bu 'inkâr içinde olmak' dedikleri şey değil midir?"

Bir an durdu, hafifçe çenesini sıvazlarken gözünü ufka dikti. Dışarıdan bakıldığında hiç asabiyet belirtisi yoktu, benim artan endişem karşısında gittikçe daha sakin ve tatlı dilli bir hale gelmişti. "John, sana sorunlarına aldırış etmemen gerektiğini söylemiyorum. Sana kafanı kuma gömmen gerektiğini söylemiyorum. Bu inkâr olurdu ve bir durumun üstesinden gelmek için kesinlikle iyi bir yol değildir. Demek istediğim şu: Sorununa bir bak. Onu incele ve yapabileceğin bir şey olup olmadığın hakkında düşün. Eğer varsa ve sana doğru geliyorsa devam et ve gerekli adımı at. Eğer o anda herhangi bir şey yapmak için kendini güçsüz hissediyorsan, sorundan bir süreliğine kendini uzaklaştır ve başka bir şeye geç. Sorununla yatıp sorununla kalkma. Sadece, bırak bir süreliğine öyle kalsın."

"Sadece bir süreliğine bırak... Bu kadar basit yani?" Buraya cevaplar aramaya gelmemiştim, fakat onun sakin ve açık sözlü tavrı beni, ona inanmak istemeye itmişti.

"Tamam tamam, fakat anlayamadığım şu ki neden bir sorundan odağını uzaklaştırdığında, sorun sana daha güçlü tutunabilmek için köklerini daha çok salıyor. Bundan kurtulmak neredeyse imkânsız." Israrla anlamaya çalışıyor, bu basit tekniklerin bende işe yaramasının bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Konuşmaya başlamadan önce yine uzun bir sessizlik oldu. "İşte tam burada kullanacağın güçlü bir teknik. Buna

'olumlama' deniyor." diye karşılık verdi. "Anlıyor musun John, sadece bir sorun hakkındaki görüşünü değiştirmen yeterli değildir. Bunu sürekli muhafaza etmelisin çünkü korkuların çok olduğu yerde olumlu düşüncelere tutunmak zorlaşır. İşte böyle zamanlarda olumlamaları kullanırsın."

"Olumlamalar?" diye sordum.

"Evet" dedi. "Olumlama, gerçek olan bir şeyin, inanmak ve kabul etmek için can attığın bir şeyin beyanıdır sadece. Bu, Evren, Tanrı ve sen hakkında basit bir ifadedir. Ben bunları her zaman kullanırım."

"Siz bunları her zaman kullanıyor musunuz?" diye sordum böylesine dengeli, spiritüel bilgelik sahibi bir insanın sorunların üstesinden gelmek için bu tür destek ve hilelere ihtiyacı olacağına çok şaşırmış bir halde.

"Tabii ki olumlamaları kullanıyorum. Bazı kimseler bunlara "mantra" derler, bazıları İncil'deki ayetlere başvururlar, bazıları ise kendi olumlamalarını yaratırlar. Mahatma Gandhi ve İsa Peygamber de sürekli olumlamalar kullanırlardı. O'nun "Babam ve ben, biriz." dediğini hatırlıyor musun? Bu çok muazzam bir duygu ve güçle söylenmiş bir ifadedir. Neden ben de olumlamaları kullanmayayım? Onları kullanmak çok basittir. Ya kendi olumlamalarını yarat ya da bir kitaptan bul. Benimkilerden bazılarını duymak ister misin, John?"

"Sizinkileri kullanabilir miyim?"

"Elbette, herkes kullanabilir. Sadece, anlamlarını hissetmeye çalışarak, kendi kendine tekrarla. Ama şunu unutma ki anlamadan yaptığın tekrar hiçbir işe yaramaz, onu hissetmen lazım! İşte her gün kullandıklarımdan bazıları:

'Rabbim olan Allah'ın bana verdiği güçle yürüyorum.'

'Yüceler Yücesi'nin barınağında oturan, her şeye Gücü Yeten'in gölgesinde barınır. Tanrı'nın gölgesi beni sarar, korur ve bana mutluluk verir."

"İstersen, çeşitli dini yazılarda daha başkalarını da bulabilirsin, ya da arzu edersen kendin de oluşturabilirsin. İşte, odağını sorunlarından uzaklaştırmanda sana yardımcı olacak ve biraz huzur verecek bir olumlama:

'Biliyorum ki korku, düşüncelerimin karanlık tarafından başka bir şey değildir. Kalbime inancın ve güvenin ışığını yansıttıkça korku barınamaz ve hiçliğe gömülür. '

"İşte bir tane daha:

'Ben evrenin bir çocuğuyum. Bu sıfatla, mutlu olmak ve kendimi gerçekleştirmek benim doğuştan hakkımdır. Bu hakkımı keyif ve şükranla talep ediyorum."

"Çocukken dinlediğin, beklenmedik zaferlerle dolu olan o kısa hikâyeleri düşün. Bu okulu inşa ederken hep aklımın bir köşesinde olan bir hikâye vardı. Hz. Davud'un, Golyat'a karşı olan galibiyetinin hikâyesi. Golyat'ın, Filistinlilerin büyük, kötü kahramanı olduğunu hatırlıyorsundur belki. Davud ise bir çoban'ın oğluydu ve İsrail ordusunda bile değildi. Eğer o anda orada olsaydın, kesinlikle Golyat'ın kazanacağına dair bahse bile girerdin. Davud'un kazanmasına imkân yok gibi görünüyordu. Fakat o gün çok büyük bir galibiyet elde edildi."

Bu okulu kurarken, sanki başarısızlığım kaçınılmaz gibiydi. Köyün yaşlıları çok fazla karşı çıkıyorlardı çünkü benim asıl amacımı anlamamışlardı. Benim buraya bir tarikat kurmak için gelmiş olduğumu düşünüyorlardı. Sabotaj ve kundaklama eylemleri de oldu ve bazı zamanlar hayatımın tehlikede olduğunu hissettim. Fakat sonra

Hz. Davud'u hatırladım ve korkularımın Golyat'ını öldürmeye karar verdim.

"Korkunun gözünün içine baktım ve 'Sen bana karışıklık, karanlık ve başarısızlıkla geldin ama ben sana benliğimin ışığı ve gücüyle geliyorum. İyi bir iş yapmak için çabalıyorum ve sen bana karşı duramazsın. Bugün inancın ve güvenin silahını kullanacağım ve seni en derin okyanusa gömeceğim,' dedim. İlk başta hiçbir şey olmadı fakat kelimelerin hakikati beni etkisi altına aldıkça olaylar değişmeye başladı. Olumlamalarımı yapmaya devam ettim ve kısa bir süre sonra bu okulu ve bunla ilgili her şeyi hak ettiğimi hissettim. Düşmanlık desteğe dönüştü, bakışlar anlayışla sonuçlandı ve bilgi birikimi adeta eylem üreten bir santrale dönüştü ve çok iyi bir iş çıkarıldı. Korku her zaman başarının ve mutluluğunun en büyük düşmanıdır. Sen yeter ki korkunun üstünde hâkimiyet kur, her türlü stres ve dengesizliğin üstesinden gelip galibiyet elde edersin. Korku ve şüpheden kendini uzaklaştırmak için olumlamaları kullan. Böylece sorunlarından uzaklaşmış olacaksın. Ve uzaklaştığın zaman da, sihirli bir yolla ve harikulade bir biçimde sorunun kendiliğinden çözülmeye başlıyor olacak."

"Korku, baş edilmesi çok zor olan bir duygu Bay Rishian" dedim.

"Haklısın ama korku, inancın olduğu yerde barınamaz." diye cevap verdi. "Korku ancak sen kendini kontrol altına alamadığını hissettiğin için var olabilir. Kendini kontrol altında tutma isteğinden vazgeç, inanç sıçraması yap, göreceksin ki korku, sabah güneşiyle dağılan bir sis gibi dağılıp yok olacak."

8

Büyük mango ağacının altında oturuyorduk ve böylesine basit görüşler hakkında konuşuyor olmak bana çok garip geliyordu. Oysaki çok daha fazla karmaşıklık beklemiştim. Öyle görünüyordu ki korku benim en büyük düşmanımdı ve daha tatmin olabileceğim bir hayata doğru adım atmak için korkuyla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Fakat bu söylendiği kadar da kolay bir şey değildi.

Korku en zayıf anınızı kollar. En incinebilir olduğunuz dakikalarınızı bulur, sonra da boğazınıza yapışır. Zihnin en karanlık köşelerinde gizlenir ve tüm gücüyle ortaya çıkmak ve sizi yere sermek için en uygun zamanı bekler. Kötü tecrübeler seni, düşmanların bu en büyüğünün saldırılarına karşı açık bırakmış ve savunma mekanizmanı zayıflatmış olabilir.

Birkaç sene önceki talihsiz bir deneyimin üstümde bıraktığı o yıkıcı etkiyi çok iyi hatırlıyorum. Şehir dışına seyahat ediyordum ve otele giriş yaparken çok yoğun bir şekilde çocuklarımı arayıp kontrol etme isteği hissettim.

Onları uzun süre yalnız bırakmaktan hiç hoşlanmıyordum. Numarayı çevirdim fakat telefonu açan olmadı. Şaşırmıştım çünkü evde olmaları gerekiyordu. Her beş, on dakikada bir aramaya devam ettim fakat hâlâ cevap veren yoktu. Benim üstün hayal gücüm meydanı boş bulmuş, iş başındaydı. Çok yaratıcı bir şekilde, olabilecek her türlü kötü senaryoyu aklıma getirdim.

En sonunda, yakın bir arkadaşımı aradım. Bana, kendisinin de çocukları aradığını ama ulaşamadığını söyledi. Kısa bir süre önce tesadüfen bizim evin civarından geçerken, bir komşumuzun evinin önünde bir ambulans ve yanıp sönen ışıklarıyla bir polis arabası gördüğünden bahsetti. Bahsettiği, oğlumun en yakın arkadaşının eviydi.

Tam o an, neler yaşanmış olabileceğini bildiğimi düşünmüştüm. Oğlum Jonathan, arkadaşlarının evine gitmişti. Evin bodrum katında oyun oynarlarken rafta duran ağır bir kutu Jonathan'ın başına düşüp onu bayıltmıştı. Bu yüzden de ambulans gelmişti ve acilen hastaneye kaldırılmıştı. Neler olup bittiğini düşündükçe boncuk boncuk terler yüzümden aşağı süzülüyordu. Sakin ve sağlıklı bir şekilde düşünemez hale gelmiştim. Korku boğazıma yapışmıştı. İşte, korkunun kullandığı yöntem budur.

Orada, otel odasında otururken, kendimi tamamen çaresiz hissediyordum. Yaşadığımız semtteki polis karakolunu aramayı düşündüm. En azından bir bilgileri olabilirdi. Ambulanstan bahseden arkadaşımı arayıp civardaki bütün hastaneleri aramasını istemek geldi aklıma. Beş ve ya on dakikalık bir kafa karışıklığından sonra bu durumun üstesinden gelmenin daha akıllıca bir yolu olmalı diye düşündüm. Bunu düşünür düşünmez içimden evi tekrar aramak geldi.

Telefonu kaptığım gibi numarayı çevirdim. Jonathan'ın sesi gayet gür ve net geliyordu. "Nerelerdeydiniz?" diye bağırdım.

Sesimdeki paniği hissetmiş olacak ki duraksayarak, "Her şey yolunda mı baba?" diye sordu.

"Elbette her şey yolunda." dedim sesimi oldukça yükselterek. "Sizin için o kadar endişelendim ki. Neredeydiniz? Kardeşin nerede?"

"Malika burada. İ'eki, ama neden endişelendin?"

"Ambulansın arkadaşının evinde ne işi vardı?" diye sordum, sorusunu cevaplamadan.

"Ambulans arkadaşımın evinde değildi." diye cevap verdi. "Onların bitişiğindeki evdeydi üstelik de yanlış alarmmış. İyi olduğuna emin misin baba?"

"Ben iyiyim fakat ikiniz için çok endişelendim. Nere deydiniz?"

"Babacığım," dedi, "arkadaşın Bay Mannix, bizi dondurma yemeye götürdü. Sen yokken bize göz kulak olacağına dair sana söz verdiğini söyledi. O kadar çok dondurma yedim ki inanamazsın. Ne zaman eve dönüyorsun?"

"Yarın akşam evde olacağım." diye cevap verdim.

Kendimi gerçekten aptal gibi hissetmiştim. Korku ve endişe duygularımla oynamıştı ve ben hiç farkında bile olmadan mümkün olabilecek her türlü senaryoyu hayal etmeye başlamıştım. Korku, bizi tuzağa düşürmek için bu yöntemi tekrar tekrar kullanıyor.

Tropikal kuşların harikulade bir örneği olan kiskade e'nin uzaktan duyulan o şarkısı beni kendime getirmişti. Saatime bakarken Rishian gülümsüyordu. "Uçağına yetişmek için endişe etmene gerek yok." dedi. "Daha çok vaktin var. Yapmak istediğin her şey için, her zaman

yeterince vaktin vardır. Hadi şimdi şu sorunlarla başa çıkma konusuna tekrar dönelim. *İlk prensip odağını sorundan uzaklaştırmak ve ondan kopmaktı.* Tabii ki eğer çok üzgün ve korkmuş bir vaziyetteysen, sorununu ancak birkaç dakikalığına uzaklaştırabilirsin. Ama o birkaç dakika bile yararlıdır. Açıkçası ben üç dakika yapmanı öneririm. Üç dakika olmasının sihirli bir yanı yok, sadece yöntem üç dakika uygulandığında daha çok işe yarıyor. Bu, enerjini ve ya gücünü tekrar harekete geçirmen için bir anlık bir duruş gibidir."

"Güç gösterisi yerine, güç duruşu gibi bir şey." diye espri yaptım.

"Aslına bakarsan, sana anlattığım bu prensiplere ben *'Üç Dakikalık Güç Duruşu'* diyorum. Üç dakika gibi kısa bir sürede stres ve endişeden kurtulabilir, dengeni tekrar kazanabilirsin."

"Bunları paketleyip satmalıyız, Bay Rishian." dedim şakayla karışık. "İsim gerçekten çok akılda kalıcı ve eminim ki huzur ve sağduyu için ihtiyaç duyulan pazar son derece büyüktür. Kim hayatından stresi uzaklaştırmak ve yeniden bir dengeye kavuşmak istemez ki?"

Bu başarısızlıkla sonuçlanan esprime aldırış etmeden sözüne devam etti. "İşte sana daha basitleştirilmiş bir çeşidi. Kendin için üç dakika ayıracağını söyle kendi kendine. Bilincin, yaptığın tüm eylemlerini kendi inançlarına ve deneyimlerine göre denetler. Sözüm ona yoğun hayatımızda, eğer sen kendine, rahatlamak ve sorunlarından uzaklaşmak için bir saat hatta yarım saat ayıracağını söylersen, zihnindeki ses sana o kadar vaktin olmadığını söyleyebilir. O süre içinde yapacak çok daha önemli şeylerin olduğunu fısıldayabilir kulağına.

"Kesinlikle" dedim. "Genellikle, biraz nefes almak için orada burada geçirecek vaktim hiç yoktur. Öyle sanıyorum ki günümüzde insanların birçoğu aynı şeyi düşünüyor."

"Üç dakika yapmamızın nedeni işte tam olarak budur." diye karşılık verdi gülümseyerek. "Sen kendine bir veya iki saat ayıramayabilirsin ama hem sen hem de diğer insanlar üç dakikanızı ayırabilirsiniz. Tanrı aşkına, insanlar bundan daha fazlasını asansörde veya kırmızı ışıkta harcıyorlar. İstediğin her ne ise, bunu düşünmek için bu üç dakikanın senin olacağına dair kendine söz ver. Alt tarafı sadece üç dakikaya ihtiyacın var. Bilincin bu üç dakikaya itiraz etmeyecektir."

"Tamam, öğretmenim. Yani ne istersem onu düşünmek için üç dakikalık bir ara vermeyi kabul edeceğim. Bu yeterince kolay. Peki sırada ne var?"

"Saatime tekrar bir göz attım ve Rishian'ın beni bu ağacın altında bulmasının üstünden bir saatten biraz daha az bir süre geçtiğinin farkına vardığımda çok şaşırdım. O kadar sohbetin ve yemeğin üzerine daha şimdiden birkaç saat geçmiş olduğuna yemin edebilirdim.

"Bunu bir dene bakalım. Kendin için uygula." dedi. "Üç dakika ayır ve neler olacak gör."

"Bu çok aptalca görünüyor." diye karşılık verdim, fakat yine de derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve canım ne istiyorsa onu düşünmeye karar verdim.

9

Zihnin nasıl çalıştığını incelemek gerçekten çok etkileyici. Fiziksel olarak gözlerimi kapatır kapatmaz, zihnimin gözlerinin beni sıkıntı içine sokan sorunlara odaklandığını fark ettim. Tabii ki ne istersem onu düşünebilirdim ama o anda düşüncelerimin kendi aklı varmış gibi görünüyordu. Ben, düşüncelerimi düşüneceğim yerde, düşüncelerim beni düşünüyor gibiydi. "Çok saçma" diye söylendim alçak sesle ve kendimi serin bir yaz akşamına odaklanmaya zorladım.

Düşüncelerim bir anda, eski yıllardan kalma bir sahneye, genç bir adamken parktaki büyük meşe ağacının altında oturup hayatın akıp gidişini izleyerek geçirdiğim miskin öğrencilik zamanlarına kaydı. Fakat bu fazla sürmedi. Kendimi tekrar, eve dönüş yolculuğu, çocuklarımın iyi olup olmadığı ve döndüğümde ödenmesi gereken çok sayıda fatura için kaygılanırken buldum.

Sorunlarıma odaklanmamak için bir kez daha zorladım kendimi, fakat ben ne kadar çabaladıysam sorunlar bir o

kadar dikkat çekici hale geldiler. Bu savaşı kaybettiğimi düşünüyordum. Her ne kadar faturaları, uçak yolculuğunu, çocukları ve diğer bütün şeyleri düşünmemek için gayret ettiysem de aklıma onlardan başka bir şey gelmiyordu.

Rishian'ın, neredeyse unuttuğum sesi uzaktan geliyor gibiydi ve düşüncelerimi dağıtmıştı. "Peki, nasıldı bakalım?" "Rahatlayabildin mi?"

Gözlerinin, bana sanki gülümsüyor gibi parladığına yemin edebilirdim. "Pek değil" diye cevap verdim. "Hiç rahatlayamadım. Bırakın üç dakikayı, üç saniye bile zihnimi sakinleştiremedim. Fakat elimden geleni yaptım; gerçekten yaptım. Sanırım bende işe yaramıyor."

"Herkeste işe yarar, John" dedi. "Nasıl yapılacağını bilirsen, işe yarayacaktır. Senin hatan çok çabalamış olman. Sorunlarını aklına getirmemeye çalıştın ve sonuç olarak aklına gelen tek şey sorunların oldu. Bir şeyler hakkında ne kadar çok düşünmemeye çalışırsan, onları daha fazla düşünür hale gelirsin. Sonuca o kadar çok takılı kalmışsın ki onun gerçekleşmesini engelliyorsun."

"Bunu söylemek sizin için çok kolay tabii." diye homurdandım. "Gerçekten rahatlamaya ve zihnimi kendi haline bırakmaya çalıştım ama üzerinde düşünecek o kadar önemli şeyler var ki."

"Kendin için üç dakikacık ayırmayı kabul ettiğini hatırlıyorsun değil mi? Fakat bunu çok ciddiye alma. Tam tersine, bırak bir oyun gibi olsun senin için. İlk seferde bir işe yaramadı mı? Pekâlâ, bir kez daha dene, er ya da geç mutlaka nasıl olduğunu anlayacaksın. Sen düşüncelerinin sahibisin. Düşüncelerin senin sahibin değil. Sen onları nereye yönlendirirsen oraya gideceklerdir ve seni şaşkına çeviren

sorunlara çözüm arayacaklardır. Zihnin görevi sana hizmet etmektir. Senin görevin ise seçimler yapmaktır. Ne yapmak istiyorsun? Nereye gitmek istiyorsun?"

"Belki de tekrar denemeliyim değil mi?" diye sordum.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi.

Bu sefer gözlerimi kapamadım. Uzağa, küçük gölün ilerisine, gölün arkasındaki ağaçların ilerisine, ağaçların üstündeki bulutların da ilerisine dalıp gittim. Bu sefer sonuçların ne olacağının önemli olmadığına karar verdim. Hiçbir şeyi, gerçekleşmesi için kafama takmayacaktım. Tek yapacağım kendime üç dakika ayırıp rahatlamak olacaktı. Üç dakikanın sonunda her şeyi yine yerli yerinde bulacaktım.

Salt bu egzersizi deneme isteği bile bana tekrar enerji verdi. İlk sefer olduğu gibi yine ödenmesi gereken faturalar, uğraşılması gereken sorunlar ve diğer boğucu konular aklıma geldi. Rishian'ın sanki çok uzaklardan gelen sesini duydum,"Düşüncelerinle kavgaya tutuşma. Sorunlarını etkisiz hale getirmeye çalışma. Onlara sadece kendileriyle biraz sonra ilgileneceğini söyle."

"Gülümseyerek kendi kendime söylendim,"Düşünmem gereken milyonlarca şey olduğunu biliyorum. Eninde sonunda hepinizle ilgileneceğim, ama şimdi değil. Bu birkaç dakikayı kendime ayırdım." Daha sonra gözlerimi kapadım ve rüzgârın yapraklardaki hışırtısını dinledim. Zihnimin derinliklerinde bir yerde çocukluğumdan kalma bir şarkıyı söylerken buldum kendimi. Her bir yanda martıların uçuştuğu uzak bir sahilde yürüdüğüm canlandı gözümün önünde. Sahilde palmiye ağaçları ve gezintiye çıkmış insanlar vardı. Kendimi sanki biraz rahatlamış gibi hissettim fakat sonra bunun sadece bir egzersiz olduğunu hatırladığımda

zihnim şimdiki zamana geri döndü. Gözlerimi açtım ve Bay Rishian'ın gülümsüyor olduğunu gördüm.

"Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?" dedi.

"Ama hiçbir şey olmadı." diye karşılık verdim.

"Hiçbir şey olmadı mı?" Şaşırmış görünüyordu.

"Pekâlâ, tek olan biten sadece sorunlarımın yerine başka şeyler düşünmüş olmamdı ki bu pek de önemli bir şey değil."

"Kesinlikle 'önemli' bir şey. Birkaç dakika bile olsa kafanı kurcalayan sorunlardan odağını uzaklaştırabildin. Zihninin mevcut olasılıkları tekrar değerlendirmeye alması için ihtiyacı olan süre sadece bu kadardır. Yaptığın şey aslında o sorunlara en iyi çözümü bulabilmek için kendini serbest bırakmaktı."

"Sadece bu küçük aptal egzersizi yaparak mı?" dedim.

Cevap verirken sesi gürleşmiş gibiydi. "Anlamadığın şeylerle dalga geçme. O küçük egzersiz senin farkında olmadığın muazzam enerji akışlarının gücüne sahiptir. Basitlikle önemsizliği birbirine karıştırma. Güçlüklerin üstesinden gelmek istiyorsak, hayatımızda her zaman bir güven unsuru olmalıdır. Ve ayrıca güçlükler ne iyidir ne de kötüdür. Önemli olan ona nasıl baktığımız ve onunla ne yaptığımızdır."

"Egzersizi küçümsediğim için özür dilerim." diye cevap verdim. "Amacım eleştirmek değildi. Tek söylemek istediğim, nasıl oluyor da birkaç dakikalığına düşüncelerimizi sorunlardan arındırmak gibi basit bir şey onların var oldukları gerçeğiyle alakalı olabiliyor?"

"Bazen, en basit şeyler aslında en derin olanlardır." dedi. "Ve gerçeklik? Gerçeklik, görünenlerin bir yorumu, bir bakış açısı değildir de nedir? Gerçekliğin, senin inançla

rına ve inançların doğrultusunda edindiğin deneyimlerine dayanır. Bakış açın ise büyük ölçüde inanç sisteminin bir sonucudur. Hayatında deneyimliyor olduğun şeylerden memnun değil misin? Hayata bakış açını değiştir. İnançlarını değiştir ve gecenin sabaha kavuşacağından emin olduğum gibi eminim ki deneyimlerin de değişecek."

"Şimdi bir dakika durun lütfen!" diye bağırdım. "Bu herkes için tek lokmada mideye indirilemeyecek kadar fazla. Gerçeklik, deneyimler, inançlar, bakış açısının yorumlanması? Bütün bunlar benim sorunlarımı nasıl değiştirebilir ki?"

"Bunları zaten her zaman yapıyorsun," dedi. "Doğru yapıyor da olabilirsin. Ama gerçekten yapman gerekmiyorsa neden buna katlanasın ki? Mutluluk bir seçenek iken neden mutsuz olasın?"

Uçağa gecikmek istemediğimden saatime baktım. "Bu kısa karşılaşmamızdan çok keyif aldım." dedim birden bire konuyu değiştirerek. "Belki posta veya telefonla irtibatı sürdürebiliriz. Sizi son gördüğümden beri gerçekten çok zaman geçti."

"Ah, henüz bitirmedik. Seninle paylaşmam gereken birkaç şey daha var. Yeterince vaktimiz var. Uçağına geç kalmayacaksın." dedi. Ayrıca, burada birlikte geçirdiğimiz bu zamandan istifade edelim. Kim bilir? Belki bunu bir daha asla yapamayabiliriz."

10

Rishian'a baktım ve gözlerinde çabucak gelip geçen bir hüzün gördüğümü fark ettim. Bu en son sözüyle ne demek istemişti? Fakat tabi, oldukça uzun bir süredir konuşuyorduk ve ayrılma vaktimin hızla yaklaştığını da düşünüyor olabilirdi sadece.

"Yakında tekrar geleceğime söz veriyorum." dedim.

"Sözlere gerek yok, John" diye karşılık verdi. *Şimdi burada* veya *hemen ve orada*'nın yüceliği sayesinde birbirimizi arada bir görebileceğimize eminim. Evet, şimdi *Güç Duruşu* egzersizimize devam edelim."

"Daha çok var mı? Yorulmuş olmalısınız." dedim.

"Hayır, ben asla yorulmam." dedi gülümseyerek ve neden sonra, "en azından artık yorulmam. Fakat hadi, devam edelim. Nerede kalmıştık?" diye ekledi.

Bu sözlerinin üzerine şaşkınlıkla cevap verdim. "*3 Daki kalık Güç Duruşu* hakkında konuşuyorduk ve siz de tam şunu açıklamıştınız ki..."

"Ne hakkında konuştuğumuzu tabii ki biliyorum, John. Sadece takip edip etmediğini deniyordum." Göz kırptı, normal haline dönmüş gibi görünüyordu.

"Görüyorsun ya," diye devam etti, "İşin sırrı, başlıca sorun veya sorunlarından odağını uzaklaştırmaktır. Üç dakikanın ilk kısmı bunu yaparak geçmeli. Çalıştıkça bu sana daha da kolay gelecektir.Bu egzersizi günde birkaç sefer yaptıktan kısa bir süre sonra, sadece yapma isteğinin bile, düşüncelerini o anki kaygılarından uzaklaştırdığını göreceksin. Zihnin, adeta o üç dakikayı sana vermekten başka şansı yokmuş gibi düşünecek."

"Yani benim için hâlâ umut var?" diyerek lafını böldüm.

"Umutsuzluk diye bir durum yoktur. Kendini umutsuz hisseden insanlar vardır sadece. Ve bu da *kendilerinin* görüşü olduğuna göre, sadece bir seçim yaparak bunu istedikleri zaman değiştirebilirler. Elbette senin için bir umut var. Akışa güvenmeye başladığın anda ne kadar kolay olduğuna hayret edeceksin."

"Peki, daha sonra ne yapıyorum? Yani, odağımı uzaklaştırıp bütün dediklerinizi yaptıktan sonra. Sırada ne var?"

"Ah, işte bu işin eğlence kısmı. Bir bakıma, hiçbir şey yapmıyorsun ama aynı zamanda her şeyi yapmış oluyorsun.

"Bu çelişkili sözlerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsunuz. Lütfen anlayabileceğim bir dilde anlatın." dedim.

"Şimdi dediklerimi çok dikkatle dinle. Sorunlarından odağını uzaklaştırdığın an, istediğin şeyler gerçekten olmuş gibi hissetmeye başla."

"Neyi hissedeyim? Anlayamıyorum. Yani bütün bunların hislerle ne ilgisi var? Tam olarak ne demeye çalışıyorsunuz?"

Rishian, söylediği sözlerin tüm etkisinin ruhumun en derin hücrelerine işlemesini beklercesine bir süre sessizliğini bozmadı. Daha sonra, ilk başta kasıtlı olarak usulca söylediği sözler birbirini izleyen cümlelerle beraber daha da önemli bir boyut kazanmaya başladı.

"Odağını sorunlardan uzaklaştırdığında; dikkatini, canını sıkan şeylerden daha uzağa yönelttiğinde; *istediğin her şey gerçekleştiğinde nasıl hissedersen aynen öyle hissetmeye başlayacaksın.* İşte bu kadar basit. Anladın mı?"

"Hayır, aslında anlayamadım," diye cevap verdim. "Duygularımla oynayıp her şey yolundaymış gibi mi davranayım diyorsunuz yani?"

"Dinle" dedi. "Bu egzersiz için üç dakika ayıracağımız konusunda anlaştığımızı hatırlıyor musun? Anlaşmamızın bir parçası da ne düşünmek istersek düşünebileceğimiz, ne hissetmek istersek hissedebileceğimizdi."

"Hissetme kısmını hatırlamıyorum, fakat evet, bu süre içinde ne istersem düşünebilirim. Peki, bunun anlamı nedir?"

"Anlamı şu ki, bilinçaltı şakadan anlamaz. Yoğun coşku ve duygulara çabucak tepki verir. Canlı bir biçimde imgelediğin her ne ise, bilinçaltı onun gerçekten vuku bulduğunu düşünür. Bilinçaltı, eğer doğru bir şekilde eğitilirse, her arzunu yerine getiren sadık ve itaatkâr bir hizmetkâr gibidir. Bu, şu an anlattığımdan daha derin bir konu fakat şimdilik bu kadarı yeterli. Gerçekten de, bir arabayı kullanabilmek için içten yanmalı motorlar hakkında her şeyi bilmen gerekmiyor."

"Anlıyorum" dedim. "Bilinçaltının, sorunlarını çözmeme yardım etmesi ve gerçekleşmesini istediğim her şeyi gerçekleştirmesi için dizayn edilmiş olduğunu mu söylüyorsunuz?

"Kısmen" diye karşılık verdi. "Fakat şu an bilinçaltının karmaşık işleyişi hakkında konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Ben sadece sana onu nasıl kullanacağını gösteriyorum, nasıl analiz edeceğini değil. Bu nedenle hadi şimdi tekrar *Güç Duruşu*'na dönelim. ***Birinci adım: odağını değiştir. İkinci adım: senin dünyanda her şey yolunda olduğunda nasıl hissedersen aynen öyle hisset. Üçüncü adım: sadece...***"

Elimde olmadan sözünü kestim. "Ben hâlâ ikinci adımı özümseyemedim ama işte bakın üçüncü ve dördüncü adımlara geçiyoruz bile. Kim bilir daha kaç adım var. Sevgili öğretmenim, acaba bir sakıncası yoksa bir kişi kendini nasıl belli bir duygu içinde hissedebilir, açıklayabilir misiniz? Siz kendimi etrafımda olup bitenlere rağmen harika hissettirmem gerektiğini söylüyorsunuz. Fakat koşullar, bulunduğum durumun hiç de iyi olmadığına işaret ederken bunu nasıl yapabilirim? Şu anda böyle hissediyorum çünkü durumlar aynen bu şekilde."

Bazen onun bu sabrına hayret ediyordum, fakat ses tonunda sadece şefkat vardı. "Belki de durumlar o şekilde çünkü sen öyle hissediyorsun." dedi. "Duygular senin duyguların ve senin olduklarına göre, eğer istersen onları değiştirebilirsin. Bana şunu söyle John: Sana piyangodan yirmi milyon dolar çıksaydı kendini nasıl hissederdin?

"İşte bu, bütün dünyamı değiştirebilecek bir şey olurdu." diye cevap verdim. "Nasıl mı hissederdim? Şaka mı yapıyorsunuz? Öncelikle yaklaşık bir hafta boyunca

bundan kimseye bahsetmezdim. Sonra gizlice bütün borçlarımı öderdim. Daha sonra, bir düşünelim, Winnie teyzeye bir ev ve Ralph enişteye bir araba almalıyım. Sonra, gemiyle, geminin en büyük kamarasında, tamamen birinci sınıf bir dünya turu. Bir daha asla ne faturalar ne de para ile satın alınabilecek şeyler hakkında tasalanarak geçireceğim bir gün olmazdı. İsterdim ki..." "Anlıyorum, John. Piyangoyu kazandığında nasıl hissedersen aynen o şekilde hissetmek konusunda gayet başarılısın. Şimdi, Güç Duruşu egzersizinin ikinci adımında, en büyük sorunun çözüldüğünde nasıl hissederdin, aynen o şekilde hisset. Muhtemelen kendini mutlu ve huzurlu hissederdin değil mi?

Bir an durdum ve başıma konan bir talih kuşu veya bir sihirli değnek etkisi ile artık kıt kanaat geçinmek zorunda kalmasam; hiç beklenmedik bir gelişme ile artık para sıkıntısı çekmesem nasıl olurdu diye hayal ettim.

Derince bir nefes aldım ve cevap verdim. "Kesinlikle çok, gerçekten çok mutlu olurdum, hatta en kibar deyimiyle mest olurdum." Bütün bunlar bir an neredeyse gerçekmiş gibi hissettim.

"Tek sorunun para olduğunu sanma. Unutma ki iki tane daha var; sağlık ve ilişkiler. Fakat bunların hepsi aynı şekilde ele alınabilir. Örneğin, sağlığın olabilecek en iyi durumda olsaydı nasıl hissederdin? Ya da dünyadaki en güzel, en heyecan verici ilişkiye sahip olsaydın nasıl hissederdin? Ve bütün bunların nasıl meydana geleceği konusunda gerçekten endişe etmene gerek yok. Bunu görünmeyen bilinçaltına, başka bir tabirle "Yol ve Araçlar Heyeti"ne bırak. Her insanın, umut ve korkularını gerçekleştirmek için en iyi yol ve en uygun araçları bulan bir "Yol ve Araçlar Heyeti" vardır. Hadi şimdi birkaç dakika ara

verelim. Sen burada otur ve dinlen ben de o arada kulübeye gidip bir şey alayım. Senin için ufak bir hediye. Onu çok uzun bir süredir saklıyorum."

Bunun üzerine kalktı ve evine doğru yürümeye başladı. Tekrar saatime baktım ve uçağa yetişmek için gerçeğinden fazla vaktim olduğunu fark ettim.

11

Daha en fazla birkaç saniye geçmişti ki, onu elinde özenle paketlenmiş bir paket ile tekrar bana doğru yürürken gördüm. "Ne çabuk döndünüz? Sanki daha birkaç saniye önce gitmiştiniz." dedim, elinde tuttuğu kutuya bakarak.

Kutuyu bana verdi ve sadece "Bu senin için bir hediye. Bir gün döneceğini ve benim de sana bunu verebileceğimi düşünerek çok uzun yıllar sakladım. Evet, o gün, bu günmüş ve bu ufak hediye senin için." dedi.

"Çok teşekkür ederim." dedim kutuyu alıp ambalajını açmaya başlarken.

"Hayır. Şimdi açma." dedi. "Yalnızca uçak havalanınca açacağına söz ver. Şimdi gerçekten zamanımız yok. Daha *Güç Duruşu* egzersizini bitirmemiz gerekiyor."

"Benim için bu kadar zahmet etmeseydiniz." dedim. "Burada, hediyeler almak için değil eski arkadaşımı ziyaret etmek istediğim için mola verdim. Fakat gerçekten çok teşekkür ederim. Uçak havalanıncaya kadar açmayacağıma söz veriyorum."

"Güzel. Hadi şimdi devam edelim. Öncelikle odağını sorunundan uzaklaştır. Daha sonra ise sorunların çözüme kavuştuğunda nasıl hissedersen, aynen o şekilde hisset. Bu arada üç dakikan artık sona yaklaşıyor olacak. ***İşte üçüncü ve son adım şu: Tüm adımlarımıza rehberlik eden Evren'e, Tanrı'ya, Yüce Güç'e, dingin bir şekilde ve gönülden teşekkürlerini sun.***"

"Üçüncü adım sadece bu mu?" diye sordum. "Şuna ve ya buna basit bir 'teşekkür ederim' mi yalnızca? Daha karmaşık olması gerekmez miydi? Belki bir mantra, bir dua veya bazı olumlamalar ve meditasyonlar?

Cevap verdi, "Bak, bir insan her zaman neden minnettar olmalıdır konusundaki uzun açıklamalara girmeyeceğiz. Minnettarlık, John, Evren'in en gizemli yasalarından birini harekete geçirir. Bu, sanki istemiş olduğun şeyleri hâlihazırda elde etmişsin ve bundan dolayı teşekkürlerini sunuyormuşsun gibi bir şeydir. Şükürlerini sunma eyleminin kendisi, ebedi keyif, huzur ve tüm iyilikler nehrinin akışını hızlandırır."

"Yani şükürlerimizi sunuyoruz çünkü Tanrı O'na teşekkür etmemizi istiyor? Bu, süreci tamamlıyor mu?

Kasıtlı olarak ters düşmediğimi, fakat açıkladığı şeyleri idrak etmek için gerçekten çaba gösterdiğimi anlıyor gibi görünüyordu. "Hayır" dedi. "Aslında, Tanrı'nın bizim şükürlerimize ihtiyacı yoktur. Şükürlerimizi sunuyoruz çünkü *bizim* minnettarlık duygusunu alışkanlık haline getirmemiz gerekiyor. Şükrettiğinde hayatındaki bütün nimetlerin daha çok farkında olursun. Senin doğanda zaten şükretmek olduğu için şükret, senden beklendiği için değil."

"Bu fazlasıyla basit. İşe yaradığından emin misiniz? Daha doğrusu, bu *Güç Duruşu* egzersizinin işe yaradığına şahit oldunuz değil mi?"

"*İşe yaramadığını* hiç görmediğim. Eğer sormak istediğin buysa" dedi.

"Bir kere bile mi?"

"Bir kere bile. *Eğer üzerinde çalışırsan* her zaman işe yarar."

"Bir an düşündüm ve sonra "Bu formülü uygularsam gerçekten ne olur?" diye sordum.

Programlanmışçasına sakince cevap verdi, "Hayatın mükemmel bir yolculuğa dönüşür. Üstesinden gelinemeyecek gibi görünen sorunlar aklına hayaline gelmeyecek şekilde kendi kendilerine çözümlenirler. Kendi içinde daha sakin hissetmeye başlarsın, alışılmamış bir keyif ve özgürlük duygusu keşfedersin. Seninle karşılaşanlar, kendilerinde yenilenmiş bir umut ve güç duyumsarlar."

"Bu harika" dedim. "Fakat beni en çok sıkıntıya sokan para, sağlık ve ilişkiler konusuna ne diyeceksiniz?"

"Onlar, değiştiğini fark ettiğin ilk şeyler olacak. Para sorunların artık kontrol edilebilir hale gelecek ve paraya çok farklı bir açıdan bakmaya başlayacaksın. Parayı, bir efendi olarak değil bir hizmetkâr olarak, varılması gereken bir sonuç değil, sonuca varmaktaki araç olarak görmeye başlayacaksın. Ondan, istediğin kadar fazlasına sahip olabileceksin. Yüzüne renk gelecek ve en güzel ve en heyecan verici ilişkiler hayatına girecek. Fakat en önemlisi, Emerson'un dediği gibi 'yüksek mertebedeki bir varlığın ayrı calığıyla yaşayacaksın'"

Kendime engel olamadım ve bağırıverdim,"Evet! Evet! Bu kulağa harika geliyor" ve devam ettim,"buna hemen başlamak için sabırsızlanıyorum. Yapacağım şey..."

"Bu egzersizle ilgili sana söylemem gereken birkaç şey daha var." dedi. "Bunun, senin tarafından azimle gösterilen bir çaba olmaksızın her istediğini sana getiren bir iksir olduğunu düşündürtecek gibi yanlış yönlendirilmiş olmanı istemem. Bu egzersizi her gün, günde birkaç defa tekrarlaman çok önemlidir. Unutma, bunlardan bir tanesi mutlaka uykuya dalmadan hemen önce olmalı. Ayrıca, bu üç dakikayı tamamladığında onu analiz etmeye kalkışma. En kötüsü, sorunlarının nasıl çözüme kavuşacağını düşünmeye çalışman olur. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun? En zor kısmı ise kendi yolundan çekilmeyi öğrenmek olacaktır."

"Çok da karışık gibi görünmüyor. Bunu muhtemelen herkes yapabilir." diye cevap verdim. "Eve döndüğümde, programa başlayacağım ve nasıl gittiği hakkında size bilgi vereceğim."

"Fakat konuştuğumuz diğer şeyleri unutma, hatta yıllar önce sen buradayken konuştuklarımızı bile."

"Hangi şeyler?" diye sordum, hafızamı zorlayarak.

"Ah, hayat hakkındaki şeyler." diye cevap verdi. "Hayatın sonsuzluğa akan bir nehir olduğu gibi konular. Kendini zaman ve mekândaki akışa bıraktığında dengeni korumaya çalış. İleride mutlaka zorluklarla karşılaştığın durumlar olacaktır; onlara saplanıp kalma sakın. Enerjini neye yoğunlaştırırsan büyür. Sorunlarına yoğunlaşıp onlara enerji yüklersen büyüyeceklerdir. Odağını uzaklaştırdığında ise küçülüp yok olurlar. Evren iyiliğin tarafını tutar. Her şeyin içinde bir iyilik ara. Daha devam edebili-

rim fakat bunların çoğunu zaten biliyorsun. Tek yapman gereken hatırlamak ve tabii ki uygulamak. Ve evet! Diğer insanların da hatırlamasında yardımcı olmak."

"Bay Rishian" dedim düşünceli bir şekilde, "Benimle bütün bu paylaştıklarınızdan ötürü size ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum. Eve döndüğümde hal letmem gereken fazlasıyla sorun var fakat bu *Güç Duruşu* sistemi ile çok iyi olacağıma eminim. Eğer doğru uygulayabilirsem bundan sonra artık ne para, ne sağlık ne de..."

"Dur bakalım! İşte orada dur John." diye sözümü kesti. "Ben asla, sorunlar olmayacak demedim. Tek söyledi ğim, çözümler bulabilmek için gerekli yöntem, yetenek ve gücü ortaya çıkarabilecek olduğundu. Sorunlar her zaman olacaktır. Onlar olmadan hayat çok anlamsız ve sıkıntıcı olurdu. İşte o sorunlardır bize güç kazandıran. Gelişimimiz için bize gönderilen hediyelerdir onlar. Karşılaştığın her sorun veya meydan okuma, özünde ona eşit değerde bir hayır tohumu barındırır. O hayrın ne olduğunu keşfet meye çalış. Bu senin hediyendir. Sorunlarına bakış açını değiştir ki sorunlar da sorun olmaktan çıksınlar."

Devam etmeden önce bir süre durdu. "Sana bu formülü, problem çözme yeteneğini geliştirebilmen için veriyorum. Odağını sorunlarından uzaklaştırdığında, sorunların çözülmüş gibi hissettiğinde ve şükran duygusu içinde olduğunda, beden, ruh ve zihninde huzur, mutluluk ve ahenk için çok elverişli bir ortam yaratmış olursun. Sezgilerin ve algıların, yüce Gücün rehberliğini, her zaman orada olan fakat sıkıntılarının yarattığı gürültüden dolayı daha önce duyamadığın o rehberliği duyabilecek kadar gelişmiş olacak. *Güç Duruşu*, daha iyi duyabilmen için bu

gürültülerin bir kısmını ortadan kaldırmakta sana yardımcı olacaktır. Senin için yepyeni bir hayat başlıyor."

"Yepyeni bir ne?" diye birden şaşkınlıkla haykırdım.

"Hayatının yönü değişiyor... daha fazla dinginlik, daha fazla mutluluk, daha fazla huzur ve daha mükemmel bir denge geliyor. Birazdan kalkman gerekecek. Arabaya kadar sana eşlik edeyim."

12

Arabayı ana girişin dışına park ettiğim için yaklaşık çeyrek mil yürümemiz gerekiyordu. Bu, Rishian'a benimle paylaşmış olduğu konuları tekrar toparlaması için zaman kazandırmıştı.

"Unutma" dedi. "Evine gittiğinde, *Güç Duruşu*'nun bütün sorunlarını çözeceğini düşünerek, hiçbir şey yapmadan bekleme sakın. Gerekli adımları atmalı ve sorunların için elinden gelen her şeyi yapmalısın. Bu çok önemlidir ve hepimiz için geçerlidir. Fakat bunun yanı sıra, Güç Duruşu'nu her gün, günde birkaç sefer uygula"

"Günde kaç kere yapmalıyım?" diye sordum, ana giriş kapısına yürüdüğümüz esnada yoldaki ufak bir taşa ayağımla vurup yolun kenarına iterek.

"İstediğin sıklıkla" diye cevap verdi. "Aslında, başlangıç için günde üç veya dört sefer yeterlidir. Bir süre sonra, buu daha sık yaptığını fark edeceksin ta ki artık 'ihtiyaç duydukça' otomatik olarak yapma noktasına gelinceye kadar. Amaç bunu alışkanlık haline getirmektir."

"Kulağa yeterince kolay geliyor." dedim, kendi kendime konuşuyormuş gibi.

"Bütün bunların basitliği seni yanıltmasın. Basittir ama her zaman kolay değildir. Bu yüzdendir ki birçok insan buna başlar fakat asla devamını getirmez. Birkaç gün içinde hayatlarında muhteşem değişiklikler olmasını beklerler ve olmayınca da pes edip eski düzenlerine geri dönerler. Bu egzersizi 'ruhun için bir multivitamin' olarak düşün. Çok çarpıcı neticelerin ilk bir haftada elde edildiği durumlarla karşılaştım. Diğer bazılarında ise bu, daha uzun sürdü. Fakat sana bahsettiğim bu yöntemi düzgün bir şekilde uygulayanlar er ya da geç çabalarının karşılığı olarak çok büyük kazançlar elde ettiler."

Arabaya doğru giderken ona dönüp şükran ve minnettarlıkla yüzüne baktım. "Bana karşı o kadar naziktiniz ki. Verdiğiniz nasihatler için size çok teşekkür etmek istiyorum. Keşke geçen birkaç sene boyunca sizinle irtibat halinde olsaydık. Bu gerçekten harika olurdu. Fakat sanırım hepimiz gündelik hayatımızda geçim derdine düşmüşüz."

"Belki de insanlar geçinmekten ziyade yaşamak için daha çok zaman harcamalılar. Bu kısa ziyaretinden ben de çok keyif aldım. Sanki geri dönmeni bekliyordum. Ve evet, ben de bu kadar sene boyunca seninle iletişim halinde olmayı çok isterdim. Fakat zaten uzun bir süredir buradan uzaktaydım ve bana ulaşamayabilirdin. Açıkçası, daha birkaç gün önce döndüm.

"Ben hep burada olduğunuzu sanıyordum. Gitmiş olduğunuzu bilmiyordum. Siz yokken okulu kim idare ediyordu?"

"Woodsby'yi hatırlıyor musun? Yaşlı Gregory Woodsby? Yönetimi o devraldı ve anladığım kadarıyla da

çok iyi bir iş çıkarmış. Fakat geçen sene öldü ve o zamandan beri hiçbir şey artık eskisi gibi değil. Her şey değişiyor, John. Kim bilir? Belki de her şey aynı kalıyordur da değişen bizlerizdir."

Tam o anda, arabaya varmıştık. Paketi el bagajıma yerleştirdim ve havaalanına yetişmek için yeterli zamanım olduğundan emin olmak için saatime bir kez daha baktım. Ona sıkıca sarıldım; verdiği hediye için ve ayırmış olduğu zaman için teşekkür ettim. Kontağı çevirdim ve motor gürültüyle çalıştı ve araba sanki gideceğim yere beni yetiştirmek istercesine hızla hareket etti. Fakat bir an duraksadım, gitmeye hiç de istekli olmadığımı hissettim. Sanki bu eski dostu, bu eski öğretmeni bırakmayı, gerçekten istemiyordum, en azından şimdilik istemiyordum.

Beynimi okumuş olacak ki arabanın yanına gelip elini omzuma koydu. Onun o rahatlatıcı dokunuşu her şeyi çok daha anlaşılır hale getirdi.

"Hediyeni uçak havalandıktan sonra açmayı unutma. Bir şekilde, bir gün geri döneceğini biliyordum ve onu senin için sakladım. Fakat birkaç senenin ardından, memleketinle ilgili her şeyi unutmuş olduğunu ve bir daha asla geri gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Ama işte buradasın."

"Bu hediye ve her şey için tekrar teşekkürler. Daha sık haberleşeceğiz." diye cevap verdim. "Kendinize çok iyi bakın. Eve varır varmaz arayacağım sizi."

"Aramak için endişe etme. Ben gerekli olduğunda bulacağım seni. Sen zaten bana ulaşamazsın. Hâlâ bir telefonum yok. Senin için önemli olan konular üzerinde çalış yeter."

Arabayı usulca yola çıkarırken geri çekildi. Son duyduğum sözleri şunlardı: "Bu formülün işe yaradığını gördüğün zaman, seni dinlemeye gönüllü olan herkesle bunu paylaş."

Araba ilerlerken ona el salladım ve dikiz aynasında, kapının yanında duran ve belki de bana son kez el sallayan, o yalnız adamı gördüm. Çukurlardan kaçabilmek için arabayı yavaşça kullanıyordum ve neredeyse ana yola ulaşmıştım ki yolun ortasından yürüyen bir adamla karşılaştım. Durdum ve bunun köylülerin bir âdeti olduğunu hatırlayarak, adama yol verdim. Geçerken bana baktı ve sonra dönüp bağırdı. "John! Sen, burada yıllar önce yaşayan John değil misin?" Aniden frene bastım ve arabayı durdurdum.

"Evet" diye seslendim, eskilerden birinin beni hatırlamış olduğuna şaşırarak. Arabaya yaklaşırken, kafamda onun kim olduğuna dair bir ipucu yakalamaya çalıştığımı fark etmiş olacak ki, "Ben Timothy. Beni hatırlamadın mı?" dedi.

"Tabii ki hatırlıyorum. Siz Bay Rishian'ın bahçıvanıydınız. Fakat uzun bir süre önce emekliye ayrılmış olmalısınız."

"Evet, ama burada hâlâ vakit buldukça ağaçların ve bitkilerin bakımını yapıyorum. Biliyor musun, artık eskisi kadar çok çalışamıyorum. Fakat senin burada ne işin var? Sen buradan gideli on seneyi geçmiş olmalı."

"Gerçekten uzun zaman oldu. Havaalanına gidiyordum ve mola verip Profesör Rishian'ı görebilirim diye düşündüm. Birlikte çok güzel vakit geçirdik ve şimdi uçağıma yetişmek için yola devam ediyorum."

Devamında olacaklara karşı gerçekten hazırlıksızdım. Timothy'nin birden rengi attı ve bayılacak gibi oldu. "Sen iyi misin?" diye sordum telaşlanarak.

Kendini toparladı, derin bir nefes aldı ve yaşlı öğretmeni nasıl olup da görebildiğimi sordu.

Ona Rishian'ı nasıl aradığımı, kendisini bulamayınca küçük göle doğru yürüyüp büyük mango ağacının yanında durduğumu anlattım. Rishian'ın orada beni nasıl bulduğundan ve birlikte öğle yemeği yiyip çok keyifli bir öğleden sonra geçirdiğimizden bahsettim.

"Bu gerçekten çok garip." dedi Yaşlı Timothy iç çekerek ve kendine gelmiş bir şekilde,"çünkü Profesör Rishi an neredeyse yedi sene önce öldü. Külleri ise gölün yanı başındaki o mango ağacının dibine gömüldü. Orayı her zaman çok sevmiştir. Hayal görmediğinden emin misin?"

"Ne zaman öldü dedin?" sesim telaşla yükselmişti.

"Birkaç sene önce. Sonra Woodsby yönetime geçti, fakat o da birkaç sene sonra öldü. Okulda devam gittikçe azaldı ve en sonunda okul kapandı. Ben oraya haftada bir veya iki kez ortalığa göz kulak olmak için giderim. Bana da bir uğraş oluyor."

"Ama daha birkaç dakika önce konuştum...Rishian'ı gördüm ben!" diye iddia ettim.

"Belki de gördüğünü sandın." diye cevap verdi. "Belki görmek istediğimizi veya görmeye ihtiyacımız olanı görürüz. Her neyse, bizi tekrar görmeye gel."

Bunun üzerine yanımdan ayrıldı ve ben de hâlâ şaşkın bir halde ana yola çıkıp havaalanına gittim.

13

Nihayet uçaktaydım, sabahki hadise beni şaşkına çevirmiş ve bayağı tedirgin etmişti. Uçağımız kalkışa hazırlanırken, benim aklım Profesör Rishian'a yapmış olduğum kısa ziyarete takılmıştı. Kafamda bir sürü soru vardı. Eğer o gerçekten birkaç yıl önce öldüyse benim bu sabah konuştuğum kimdi? Aklımı mı kaybediyordum? Fakat yine de öylesine gerçekçiydi ki... Hayal mi gördüm yoksa zaman sıçraması yaşayıp farkında olmadan başka bir boyuta mı geçtim? Sorular, bulunduğum durumun kendisi kadar saçma bir hâl almaya başlamıştı bu nedenle bir süreliğine pes ettim. Bir kaç saniye içinde havalanmış olacaktık. Rishian'ın hediyesini neredeyse tamamen unutmuştum. Şu an yaşadığım bu çıkmaz durumla ilgili bir ipucu barındırıyor olabilir miydi acaba?

Son bir sarsıntılı devinimle beraber uçak yerden havalandı. Bedenim yorgundu; duygularım ve aklım ise gerçekten karmakarışıktı; fakat gelişigüzel bir kol hareketi ile hediyeye uzandım. Sabırsızlığıma yenilip, paketin ambalajını yırttım ve bir deste kâğıda iliştirilmiş olan mühür-

lü bir mektup buldum. Yoksa bu el yazması bir metin miydi? Çok zarif bir el yazısı ile yazılmış olan bu mektup bana hitaben yazılmış gibi görünüyordu. Sorulardan oluşan yeni bir yığın işte önümde duruyordu. Şu an hayatta olmayan birisinden nasıl olup da bir paket alabilmiştim? Onu tekrar ziyaret etmek için döneceğimi nasıl bilmişti?

Daha fazla beklemeden zarfı açtım ve okumaya başladım. Mektubun üstünde bugünün tarihi vardı ve aşağıdaki gibi yazılmıştı:

Çok sevgili öğrencim, John,

Şu ana kadar muhtemelen akıl sağlığının sınırlarını sorgulamakla oldukça fazla zaman harcadın. Seni suçlamıyorum çünkü yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapıyor olurdum. Bugün seni görmüş olmak gerçekten büyük zevkti. Fakat bir daha bu şekilde görüşmeyeceğiz. Yine de, bir şekilde seninle iletişim halinde olacağım.

Evren, muhteşem ve gizemli bir zaman mekân kurgusudur. Bizim için yaratılmıştır, bizim zevk ve beğenimiz, öğrenim ve gelişimimiz için. Bazı zamanlar, kaygı verici ve tehditkâr olarak görünebilir ve biz onun çocukları olarak korku ve endişeden titremeye meyilli olabiliriz. Fakat böyle bir durumla karşılaştığında unutma ki bu sadece bir dış görünüş, bir illüzyondur. Hiç bir şey göründüğü gibi değildir. Örneğin, bugün benimle yaptığın görüşme bütünüyle gerçekçiydi ancak Timothy ile yaptığın konuşmadan sonra oldukça kuşkulu görünmeye başladı. Fakat bu notu okuyor olduğuna göre bütün bunların hayal ürünü olmadığını biliyorsun demektir. Bu senin hayal gücünden ve yol haritandan da öte o alanın ta içindeydi.

Şu an her zaman olduğum gibi mükemmel bir şekilde hayattayım. Uzun bir süre, senin geri dönmeni bekledim

çünkü *Güç Duruşu*'nun sırlarını seninle paylaşmak istiyordum.

Bütün bu egzersiz, bu tür projeler üzerinde birlikte çalışan bizler tarafından geliştirildi. Fakat işe yarar hale gelmesi için, günlük uygulama ile insanların bundan ne kadar başarı elde edebileceklerini anlayacak kadar vizyon sahibi birisini arıyorduk. İnanç ve güvenle ortaya çıkıp tüm cesaretiyle bu işe girişebilecek, buna önderlik edip örnek teşkil edecek ve hayatın katlanılması gereken bir gözyaşı vadisi değil aydınlığa giden yolda duyulması gereken bir haz olduğunu kesin olarak kanıtlayabilecek birisine ihtiyacımız vardı.

Senin ismini veren bendim. Başlangıçta bir takım anlaşmazlıklar oldu çünkü eğer bu egzersiz çabuk etkisini göstermezse, senin pes edebileceğini düşündüler. Şu ana kadar her şeyi zaten denemiş olduğunu ve son çare olarak bunu da deneyeme gönüllü olacağını belirttim. Ve böylece bugünkü görüşmemiz ayarlandı. Bazı kısımları önceden planlanmıştı, fakat geri kalan Her şey kendiliğinden gelişti. Hiç kimse her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlayamaz. Yaptığımız her şeyde mutlaka bir kader unsuru bulunur.

Ekte gördüğün kâğıtlar bugün seninle paylaşmış olduğum bilgileri içeriyor. Sana bahsettiğim hiç bir bilgiyi unutmayacağından emin olmak istedim. Bu bilgileri al ve öncelikle kendin için kullan. Hayatının birçok alanında sana kolaylık getireceğini göreceksin. *Güç Duruşu*'nu uyguladıkça ve yararlarını gördükçe, senin içinde de, bunu diğerleriyle paylaşma isteği doğduğunu fark edeceksin. Bu tam olarak yapacağını umduğumuz şeydir.

Fakat bilmelisin ki, herkes bu görüşü birden benimsemeyebilir. Şüphe ile yaklaşanlar, hata arayanlar, itiraz edenler ve hiç umurunda olmayanlar her zaman olacaktır. Zamanını, insanları yaptığın şeyin doğruluğu konusunda ikna etmek için harcamamalısın. Gerçekten tek yapman gereken *kendi* hayatının her dakikasını harikulade bir şekilde yaşamaktır. Bunu yapabildiğin zaman, senin davranışların ve oluşturduğun model, kendi korkuları ve evhamlarıyla cebelleşen başkaları için yol gösteren bir yıldız haline gelecektir.

İnsanlara umut aşıla. Örnek ol. Onlara, yaşam şeklinle ve öğrettiklerinle, bizim dünya için yaratılmış olmadığımızı, dünyanın bizim için yaratılmış olduğunu göster. Yaradılışlarının gerçek doğasını keşfetmelerine yardım et ve eğer kendilerine güvenir ve Tanrı'ya inanırlarsa, her şeye, *şunun veya bunun dışında her şeye demiyorum*, gerçekten *her* şeye sahip olabileceklerini öğret onlara.

Bütün bu bahsettiklerimde başarılı olup, hayat amacını gerçekleştirme ihtimalinin gerçekten çok yüksek olduğunu söylüyorum sana. Görüyorsun ya John, ilk önce bir öğrencisin. Daha sonra, örnek teşkil ederek, bir öğretmen olursun. En iyi öğrettiğin şey gerçekten inandığın şeydir.

Sonra bir gün, hiç beklemediğin bir anda, bütün bunları kâğıda döküp çok daha geniş kitlelerle paylaşmak isteyen genç bir adamla tanışırsın. Büyük ihtimalle, *Güç Duruşu*'nu duyar duymaz seminerlerinin birindeki seyircilerin arasında oturuyor olacaktır. Onu görür görmez tanıyacaksın ve senin yardımınla birçok insanın bilinç düzeyini geliştirmeye başlayacak.

Bir gün, bu prensipleri ve gerçekleri bir seminer kürsüsünden öğretiyor olacaksın ve bunları kasetlere kaydedeceksin. Hatta belki filmlerini bile yapabilirsin.

Bu egzersizin basitliği gözünü kör ederek içerdiği büyük gücü görmene engel olmasın. Bunu tabii ki daha karmaşık yapabilirdik fakat bu sefer de gerçekten en çok ihtiyacı olanlar ulaşamazlardı. *Güç Duruşu*'na çalış, o da senin için çalışacaktır.

Şimdi görüşmemiz burada son buluyor. Ben üzerime düşen görevi yerine getirdim ve senin için ise yeni bir gün ağarıyor. Bu prensipleri uygulamaya koymak için vakit kaybetme. Uçuş sona ermeden başlamak isteyebilirsin bile.

Şimdi uzun bir yolculuğa çıkmam gerekiyor. Yapılacak ve görülecek pek çok heyecan verici şey var. Bana ihtiyacın olursa, gözlerini kapat ve yoğun bir şekilde beni düşün. O zaman ben düşüncelerinde senin yanında olacağım ve canını sıkan her ne ise konuşabiliriz.

Çok sevgiler ve iyi dileklerimle,

Sonsuza dek arkadaşın,

Nathaniel Carlisle Rishian

Mektubu zarfa dikkatlice geri koydum. Zarfı çantama yerleştirirken, olanlara inanamayarak gözlerimi ovuşturdum ve camdan dışarıya bakıp, altımızdaki bulutları izlemeye koyuldum.

Son Söz

Dostlarım, benimle uzun bir yolculuk yaptınız. Henüz okumuş olduğunuz bu metni bana veren öğretmenle tanış tığım New City'deki seminerde bana eşlik ettiniz. Onun önerilerini dinledim ve hayatım büyük ölçüde değişti. Üzüntü ve korku içinde geçen hayatım mutluluk, huzur, sükûnet denge ve refah içindeki bir hayata dönüştü.

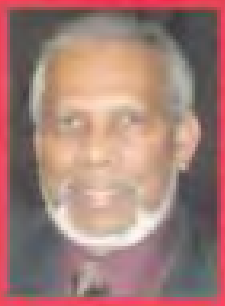
John'u birçok televizyon programında Öğretmen Rishi-an'ı ve *Güç Duruşu* prensiplerini anlatırken gördüm. Diğer bazı kitaplarını okudum ve kasetlerini dinledim. Önerim üzerine birçok arkadaşım da onun seminerlerine katıldı ve benim gibi onların da hayatları tamamen değişti.

Benimle vakit geçirdiğiniz için size teşekkür ediyorum. Bu karşılaşmadan her iki tarafın da faydalandığından eminim. John ve Öğretmen Rishian'ınki gibi, sizin hayatınızın da daima mutluluk, ışık, huzur ve refah'ın parlayan bir örneği olmasını dilerim.

Ve...

Her son, bir başlangıca işaret eder. Her başlangıç muhteşem bir maceranın ilk adımıdır. Ve macera asla son bulmaz. Bütün maceralarda mutluluk, huzur, acı, endişe, beklenti anları ve aklınıza gelebilecek her türlü duygu vardır. Hayat budur.

Eğer arada bir, kendinize birkaç dakika ayırıp sessizce oturarak kalbinizi dinlerseniz, dünyanızın güvende olduğunu ve çözümü olmayan hiçbir sorun olmadığını anlayacaksınız. Fakat güvenmeyi öğrenmelisiniz; hayatınıza, Tanrı'nıza ve mutlak benliğinize güvenmeyi. Siz güvendikçe, sorunlarınızın sabahın ilk ışıklarıyla dağılan sisler gibi dağıldığını göreceksiniz.

VE JOHN ŞİMDİ ARAMIZDA, TÜRKİYE'DE... Seçkin bir iş adamı, konuşmacı ve ödüllü bir yazar. Hem doğu hem de batı kültürlerini bir arada yaşayarak büyüdü. Halkının çoğunluğu Doğu Hindistanlı olan Guyana'da doğdu ve sonra Amerikalı oldu. Profesyonel bir fikir alt yapısının yanı sıra ender rastlanır duyarlılığıyla etkileyici bir konuşmacı...

Bu özellikleri tüm dünyada ona hak ettiği saygı ve övgüyü kazandırdı. Başarının yanı sıra başarısızlığı da deneyimledi. Ve bunlara neden olan olayları, kayıp ve üzüntü hikâyeleri olarak anlatmaktansa cesaret, dayanıklılık ve insan ruhunun yüceliğini anlatan hikâyeler yaratarak kitaplarını ve seminerlerini gerçekleştirdi. Dünyaca ünlü konuşmacılarla birlikte seminerler verdi.

"John Harricharan'ın kitabını okur okumaz, yıllardır, bir süre sonra korkarak eski hallerine geri kaçan bazı öğrencilerimin problemlerinin çözümünü bulduğumu anladım. Egonun yarattığı o korku dolu zihinsel konuşmaların nasıl üstesinden gelineceğini bulmuştum! John'un kitabındaki çözüm beni çok etkiledi. Hikâyeyi siz de okuduğunuzda, bu muhteşem kitaptaki karakterle siz de kendinizi özdeşleştirdiğinizde sizin için de aynı etkiyi göstereceğine eminim. Güç Duruşu'nu okuduktan sonra John Harricharan'ı aramaktan ve bu güçlü süreci çalışmalarımda öğretmek için izin istemekten başka çarem yoktu. Üç dakikalık 'Güç Duruşu' benim size sunduğum bir hediye değil; bu John'un, benim üzerimden size sunduğu bir hediyedir."

Darel RUTHERFORD
Çözüm Olmak

ISBN 978-605-5598-25-9

9 786055 598259

₺ 10,00

www.dharma.com.tr
facebook.com/dharmayayinlari
twitter.com/dharmayayinlari